

PETER VON WELTHEIM

Kohti Ultra
Uskoa

KANSALLIS-MYTOLOGINEN YHDISTYS

Peter von Weltheim

KOHTI UUTTA USKOA

(" Uusi Usko ")

ISBN 951-9360-35-0

Kansallis-Mytologinen yhdistys

PL 7, 21101 Naantali SF

KIRJALUETTELO (teokset ryhmitelty aihepiirin mukaan)

Hinnat alk 15.8-85

Politiikka:

Ennustuksia Suomen tulevasta kohtalosta/ Selvänäkijät kertovat. 50 sivua.....	hintaa 15,-
Tie Tietoon/ Simo Hirvelä. 70 sivua.....	15,-
Vapaamuurarien Tarkoitus/ Mishabul-Waite 55 s.	19,-
Työväenluokan Tulevaisuus/ P. Siitoin. 160 s.	25,-
Minne katosi 6 miljoonaa ihmistä/ Richard Harwood. 156 sivua.....	25,-
Venäjän Punainen Lihamyly/ Boris Berin Bey. 130 sivua.....	25,-
Laillinen Laittomuus Suomessa/ P. Siitoin. 60 s..	25,-
Esteri ja Pirun tusina/ A. J. T. Spiridonovish. 25 s..	15,-
Petetyt Kommunistit/ Georg Pickney. 35 s.....	16,-
Rotu-Oppi/ Pekka Siitoin. 45 sivua.....	20,-
Israel ja Maailmansota/B. Freedman. n 50 sivua..	20,-
Demokratia, vaiko Fasismi/ P. Siitoin. 35 sivua...	15,-
Machiavellin käsityksistä vallasta ja vallankäytöstä/ Petri Siitoin. 91 sivua.....	45,-
<u>Hengentiede, Uskonto, Okkultismi ja filosofia:</u>	
Yhteys Ufoihin ja Henkimailmaan/ Hesiodos Foinix. 186 sivua.....	19,50-
Ufot Uskonto ja Paholainen/ J. Shedd. 200 sivua....	25,00-
Henget Kertovat/ P. v. Weltheim. 168 sivua.....	25,-
Uuden Ajan Unikirja/ C. Maximanus. 128 sivua.....	25,-
Tyttö Sirluksella/ Anne Pajuluoma. 80 sivua.....	25,-
Ufokirja Kamenin Temput/ J. Lahtinen. .96 s.....	20,-
Salaiset Valheet/Martti Luther. 220 sivua.....	30,-
Ennustamisen Oppikirja/ M. Zayatt. 35 sivua.....	15,-
Alkuperäinen Musta Raamattu/ Moses. 240 sivua...	39,-
Musta-Magia osa I/ P. Siitoin. 182 sivua.....	30,-
Musta-Magia osa II/ P. Siitoin. 102 sivua.....	25,-
Salainen Talmud ja Jeesus Kristus/ I. B. Pranaitis. 110 sivua.....	30,-
Rituaalimurha/ Boris Ivanov. 70 sivua.....	25,-
Musta-Magian salaisuudet/ Ray Isaksson noin 120 sivua	
Hinta alustavasti.....	49 -

Kustantaja:
 KMY, PL. 7, 21101 Naantali SUOMI
 Päänoipikka:
 SIITAIN-FILMI OY:n kirjapaino Naantali
 1989

MUITA TUOTTEITA

- Henkimaailman Yhteyspele, eli ns Spiritismipeli.
Koko 61 x 86 cm. Pyöröpakkaus + käyttöohje..... 39,-
Taikasormus. Lentävä kotka risti kynsissään. Eri
kokoja. Materiaali alpakkaa..... 50,-
Äänikasetit, aiheena hengentiede, uskonnonfilosofia:
Kolme Maaailmaa/Pekka Siitoin. 60 min..... hinta. 30,-
Loitsujen ja taikojen merkitys ennen ja nyt, sekä
kaukoparannuksesta..... 60 m. 30,-
Kuinka Paholaisen 12 hengellä riivaamaa miestä
autetaan/ P. Siitoin & Savolainen..... 60 min.... 30,-
Pekka Siitoimen edellisistä elämistä. 60 min..... 30,-
Maaailman ja ihmiskunnan kehitysjaksot ja hengentie-
teen historia/ Pekka Siitoin. Pituus 90 min..... 40,-
Petetyt Ihmiset/Claes Lantz(suomennos). 60 min.... 30,-
Jälleensyntymisestä, Yogasta ja Okkultismista/ Ture
Ara; Aino Kassinen, ym. 90 min..... 40,-
Anselmi Kaste - profeetta/haastattelu. 90 min..... 40,-
Anselmi Kaste kertoo/haastattelu. 90 min..... 40,-
Yliaistillinen tietoisuustila ja unet, sekä Kalevalan
arvoitus/Pekka Siitoin. 90 min..... 40,-
Energiat/Anthony Brooke. (suomennos). 90 min..... 40,-
Pekka Siitoimen Okkultismi/haastattelu. 60 min..... 30,-
Hengen Tehtävä ja Yhteys vainajiin, sekä Kristuksen
rauha maailmassa/ Pekka Siitoin. 90 min..... 40,-
Kristus ja juutalainen rotu, osat I ja II, sekä liitteenä
Petrin ufokokemuksia/P. Siitoin. 90 min..... 40,-
Kristus ja juutalainen rotu osa III, sekä jälleensynty-
misoppi ja Karma/ Pekka Siitoin. 90 min..... 40,-
Nikolai Kaario - mystikko ja Tähdet Kertovat/ Pekka
Siitoin ja Jaakko Rantanen. 120 minuuttia..... 50,-
Noita Anthony Afrikasta/suomennos. 60 min..... 30,-
Noita Anthonyn rituaalit luonnonhengille. (dokum)60 m. 30,-

HUOM! kaikki kirjat ja kasetit liittyvät aiheestaan huolimatta
toisilnsa eräissä suhteissa.

TILAUSOSOITE: Pekka Siitoin, Box 7, 21101 Naantali 10.

Myös puhellimitse, mieluummin iltaisin, 921-751911.

KIRJAKAUPAT TOIMITTAVAT MYÖS KIRJOJAMME.

(alle 100 mk:n tilauksista veloitetaan lähetyskulut)

Tämä pieni kirja, jonka nimenä on Uusi usko, ilmoittaa
teille Mestarimme uskon sellaisena kuin me sen tällä puo-
len ymmärrämme ja sitä täällä seuraamme. Se on rakkauden
oppi, jota hän julisti jo eläessään maan päällä ja jota
hänen opetuslapsensa julistivat hänen erottuaan maallises-
ta elämästä. Mestarimme itse antoi opetuslapsilleen lu-
pauksen, että hän, palattuaan taivaallisen Isänsä luokse,
antaisi heille voiman, jotta he voisivat levittää hänen
puhdasta uskoaan koko maailmalle sekä selittää hänen
vertauksia, joita hän itse opetti kansalle. Hän lupasi
lähettää heidän avukseen henkiolentoja, jotka avaisivat
heidän silmänsä ja korvansa näkemään ja kuulemaan totuut-
ta. Mutta heidän sanansa ovat aikojen kuluessa unohtuneet
ja joutuneet kadoksiin, ja siksi Mestarimme on lähettänyt
valittujensa luo henkiolentoja, jotta he voisivat opettaa
heitä ja heidän välityksellään julistaa ihmisille uskoaan.

Tämäkin kirja on tuollainen pieni, heikko välikappale
Mestarimme kädessä. Levittäköön se tietoa ja valoa ihmi-
sille, poistakoon epäilykset heidän mielestään ja lohdut-
takoon niitä, jotka murehtivat.

Jumala voi antaa armonsa tulla ihmisten omaksi heikonkin
käden kautta.

Olen saanut armon sanella kokemuksiani tältä puolen, jotta tekin, jotka vielä vaellatte maan päällä, tulisitte niistä osallisiksi ja oppisitte mikä teitä tällä puolen odottaa. Kesken arkipäivän työtä ja hommaa useimmat ihmiset eivät ennätä kiinnittää ajatuksiaan siihen elämään, joka jokaisella on edessään niin pian kuin maallinen vaellus on päättynyt. Ja ne, jotka kiinnittävät siihen ajatuksensa, eivät ole selvillä tämän uuden elämän todellisesta tarkoituksesta. Sallikaa siis erään, joka jo yli 60 vuotta on vaeltanut tässä uudessa elämässä ja kerännyt kokemuksia, sekä hyvä että raskaita, opastaa teitä, jotka enemmän tai myöhemmin joudutte tänne.

Jotta teillä olisi hyötyä minun kokemuksistani, pitää teille kaikkein ensiksi selvittää se totuus, että, tämän uuden elämän asukkaat, e l ä m m e. Tie tähän elämään kulkee kuoleman portin kautta, mutta on suuri erehdys nimittää sitä kuoleman portiksi. Se on elämän portti, joka erottaa toisistaan kaksi elämää, näkyväisen ja näkymättömän. Se, joka astuu tämän portin kautta, ei ole kuollut, vaikka hän jättääkin jälkeensä oman kuorensa, joka hyvinkin pian muuttuu mullaksi. Mutta hän itse, sielu, joka on osa Jumalasta, ei voi kuolla, vaan hän astuu tähän uuteen elämään ja aloittaa täällä vaelluksensa. Se on sama sielu, joka asui aineellisessa ruumiissa ja omisti joukon hänelle luonteenomaisia ominaisuuksia, sellaisia, jotka erottivat hänet kaikista muista sieluista ja tekivät hänestä sen persoonallisuuden, mikä hän eläissään maan päällä oli. Nämä ominaisuudet, jotka muodostavat hänen persoonallisuutensa, hän vie mukanaan uuteen elämään. Hän on samakuin ennenkin, ennen kuin hän kulki elämän portin läpi ja ennen kuin hän erosi aineellisesta ruumiistaan, ja on edelleen sama saatuaan täällä uuden ruumiin.

Sielu on se osa ihmistä, joka elää ikuisesti. Se on aina ollut olemassa ja elää edelleen kunnes se on kehittynyt niin täydelliseksi, että se voi sulautua alkulähteeseen, Jumalaan. Sielu on lähtöisin Jumalasta, se elää omaa elämäänsä Jumalan valtakunnassa kunnes se lähetetään maan päälle. Elämä maan päällä on koulu, joka valmistaa sielua korkeampaa elämää varten. Maallisen elämän päätyttyä ja korkeampaa elämää varten. Maallisen elämän päätyttyä ja siirtyä tälle puolen ja jatkaa kehitystään, puhdistuu ja kirkastuu, kunnes se on kypsä palaamaan Jumalan luo. Sielu on ihmisen korkeampi minä. Se on se, joka elää ikuisesti, joka ei koskaan katoa, joka säilyttää ihmisen persoonallisuuden niin että hän on sama uudessa elämässä kuin maankin päällä. Hän on sama, ja kuitenkin hänellä on suuret mahdollisuudet muuttua. Sielun päämääränä on kehittyä, tulla yhä täydellisemmäksi, yhä enemmän jumal-kaltaiseksi.

Ihminen on Jumalan kuva. Hän on Jumalan kuva silloinkin, kun hän turmelee sen. Jumalan kuva tulee hänessä täydelliseksi vasta pitkän taistelun ja kärsimyksen ja kehityksen kautta. Kärsimys ja taistelu on ihmiselle hyväksi. Ilman sitä hän ei voi kehittyä eikä jalostua, ei kohota yhä suurempaan täydellisyyteen.

Elämä maan päällä, niin kuin jo sanoin, on se koulu, jossa ihmisen kehityksen perustus lasketaan. Toiset käyvät tätä koulua pitkän aikaa, toiset vähemmän aikaa. Jotkut käyttävät tätä oppiaikaansa hyvin, toiset huonosti. Se, joka käyttää oppiaikaansa hyvin, pääsee toisessa elämässä heti jatkamaan kehitystään, mutta sen, joka on käyttänyt sitä huonosti, pitää alkaa aivan alusta. Se on raskasta työtä ja siksi onnellinen se, joka jo eläissään maan päällä ymmärtää, että hänen tulee valmistua toista elämää varten. Syynä siihen, että monet eivät elä maallista elämäänsä oikein, on usein tietämättömyys. Mutta jokaisella ihmisellä on omassa sielussaan ääni, joka johtaa häntä, jos hän vain kuuntelee sitä. Tuo ääni, joka johtaa ihmistä, on Jumalan ääni, mutta sen voima riippuu ihmisestä itsestään. Ihminen voi hiljentää sen äänen ja hän voi vahvistaa sitä. Hyvä ihminen kuuntelee tätä ääntä ja seuraa sen neuvoa. Mutta heikko ihminen tukahduttaa sen ja seuraa omia halujaan ja himojaan.

Jokaisella ihmisellä on suojelijansa, joka seuraa häntä hänen syntymästään saakka kunnes hän siirtyy pois maallisesta elämästä. Suojelija on Jumalan lähettämä, hän on välittäjänä ihmisen ja Jumalan välillä. Hän välittää Jumalan tahdon, hän huolehtii Jumalan lain seuraamisesta, hän opettaa ja lohduttaa. Mutta hänen apunaan on monta muutaakin henkiolentoa, opettajia ja oppaita. Ihminen ei kuitenkaan pääse suoranaiseen yhteyteen heidän kanssaan eikä voi ottaa tietoisesti vastaan heidän opetuksiaan ja neuvojaan, jollei hänen kuudes aistinsa ole avautunut.

Tämän kuudennen aistin välityksellä ihminen pääsee suoranaiseen yhteyteen toisen elämän ja henkiolentojen kanssa. Se on suuri armo, jota jokaisen tulisi käyttää sekä itsensä että kanssaihmistensä hyväksi. Se on suuri voima, joka on olemassa jokaisessa ihmisessä, mutta jota on kehitettävä ja valmennettava, jotta se voisi kehittyä. Raamatussa kerrotaan monesta henkilöstä, jolla oli tällainen voima. Profeetoilla, papeilla, opettajilla ja hurskailla miehillä ja naisilla. Kautta vuosisatojen tämä voima on esiintynyt monessa ihmisessä, mutta ei kenessäkään ole sitä ollut samassa määrässä kuin Mestarissamme, Jeesuksessa. Hänellä oli se voima, jota te ihmiset nimitätte mediumistiseksi voimaksi. Hänessä oli se niin suuri, että koko hänen elämänsä ja työnsä kulki sen merkeissä.

Tämä voima on suuri Jumalan lahja. Hän antoi sen Pojalleen Jeesukselle, jotta hän sen välityksellä voisi kerätä

sieluja Jumalan valtakuntaa varten. Jeesus keräsi sieluja vaeltaessaan maan päällä ja hän kerää niitä yhä edelleen. Mutta vain ne sielut, jotka ovat kehittyneet niin pitkälle, että he voivat ottaa vastaan Jeesuksen opetuksen, pääsevät hänen oppilaikseen. Ja samoin kuin hän eläissään maan päällä lähetti opetuslapsensa opettamaan kansaa, samoin hän yhä edelleen lähettää oppilaansa opettamaan ja auttamaan alemmissa maailmoissa eläviä sieluja, jotta he vuorostaan voisivat tulla Jeesuksen oppilaisiksi. Opetustyö onkin se tehtävä, joka tällä puolen on kaikkien tärkein ja suurin. Jos kysytte henkiolennoilta, jotka joutuvat yhteyteenne, mitä työtä he tekevät, niin suurin osa vastaa, että he joko opettavat tai opiskelevat. Jokaisen vastatulle sielun täytyy opiskella. Toisten tulee oppia rukoilemaan, jotta he ymmärtäisivät Jumalan suuruuden ja rakkauden. Toiset, jotka eläissään maan päällä ovat rukouksen välityksellä olleet Jumalan yhteydessä, saavat heti ruveta kehittämään omaa sieluaan. He opiskelevat yliopistoissa ja tempeleissä mitä kukin kernaimmin haluaa, tieteitä, taiteita, musiikkia, kauneustiedettä ja harmoniaa, hyvyttä ja rakkautta. Meidän yliopistoissamme on paljon sellaisia oppilaineita, joita maan päällä täydellisesti laiminlyödään. Kaikki opetus tarkoittaa sielun kehittämistä, kirkastamista ja syventämistä, tai myöskin ihmiskunnan auttamista, sillä sekin on hyvin tärkeä osa työstämme. Siihen eivät kuitenkaan oppilaat pysty, vaan se on opettajien työnä. Tieteen harjoittajat varsinkin työskentelivät ihmisten hyväksi maan päällä, heidän tutkimustensa tulos siirtyy ihmisaivoihin ja muuttuu heissä ihmeelliseksi keksinnöiksi.

Kaikkien oppilaiden ylin johtaja on Mestariimme. Vaikka hän ei itse ole kaikkialla mukana, johtaa hän kaikkea. Hänen rakkautensa on se voima, joka säteilee kaikkialle ja kaikkiin. Mutta hänen rakkautensa on lähtöisin Jumalasta, Suuresta Hengestä, joka on kaiken alkulähde. Jumala on niin korkealla sekä näkyväisen että näkymättömän maailman yläpuolella, ettei kukaan ole häntä nähnyt silmästä silmään paitsi Jeesus, meidän Mestariimme. Mutta hänen kautaan ja hänen välityksellään kaikki pääsevät osallisiksi Jumalan Hengestä ja rakkaudesta, ja kerran jokainen sielu palaa alkulähteeseensä, sulautuen Jumalan Henkeen.

*

Sielu, erotessaan maallisesta verhostaan, kohoaa meidän puolellemme. Monet selvännäkijät ovat nähneet, miten sielu eroaa ruumiista. Se kohoaa ylöspäin, tunkeutuu ihmisen päässä olevan shakran kautta ulos ja hienona usvana tai pilvenä kohoaa ruumiin yläpuolelle. Siinä se leijailee kunnes usva vähitellen muodostuu uudeksi ruumiiksi, sielun

verhoksi. Tämä uusi ruumis, henkiruumis, vastaa täydellisesti aineellista ruumista, joskin se on paljon hienempi ja kevyempi, niin ettei tavallinen ihminen voi sitä eroittaa, jollei hänellä ole selvänäköisyyden lahjaa.

Usein sielu joutuu tämän muutoksen alaiseksi tuntematta sitä itse. Mutta sielu on täydessä tajunnassa ja näkee sekä oman maallisen kuorensa, joka jää vuoteelle lepäämään, ja omaisensa vuoteen ympärillä, että henkiolennot, jotka tulevat häntä vastaanottamaan ja saattamaan tälle puolen. Suuri ilo ja riemu täyttää vapautuneen sielun, jokaisen, joka tietoisesti eroaa ruumiistaan. Sielu, joka on tehnyt parastaan maallisen elämän aikana, eroaa aina täydessä tajunnassa, silloinkin kun ruumis on vajonnut tiedottomuuteen. Sielu ei tunne ruumiin tuskaa eikä kärsimystä, se on vapaa maallisesta tuskasta niin pian kuin ruumiista vapautuminen alkaa. Mutta ihminen, joka ei ole elänyt omantuntonsa mukaisesti, eroaa tajuttomana ruumiistaan. Hänen sielunsa vajoaa tajuttomuuteen, koomaan, ja hän herää vasta päästyään tälle puolen. Poikkeuksia on kuitenkin olemassa.

Tapaturmaisesti eronneet sielut eivät tunne eivätkä näe siirtymistään tälle puolen, eivät myöskään ne, jotka kaatuvat sotatantereelle tai joiden maallisen elämän katkaisee sydänhalvaus. Muutos on silloin niin äkillinen, ettei sielu voi seurata sitä. Siten on selitettävissä, että monet sielut eivät heti herättyään tiedä, että he ovat eronneet maallisesta elämästä, vaan luulevat edelleen olevansa maan päällä.

Pian sen jälkeen kun sielu on eronnut ruumiista, hän yhdessä niiden henkiolentojen kanssa, jotka ovat tulleet häntä hakemaan, kohoaa avaruuteen. Matka on pitkä, ja jos sielu on väsynyt, niin kuin usein sattuu, kun ihminen on saanut kauan sairastaa, niin saattajat kantavat häntä käsillään. He vievät hänet Lepokotiin ja laskevat hänet nurmikolle suuressa puutarhassa, jossa kasvaa ihania kukkia ja suuria varjostavia puita. Siinä sielu saa levätä jonkin aikaa kunnes väsymys katoaa ja hän saa liikuntakykynsä.

Tavallisesti sielu herää nopeasti, ja jos hänellä on rakkaita omaisia, jotka hoitavat häntä, on jälleennäkemisen ilo suuri.

Mutta on sellaisiakin sieluja, joilla ei ole ystäviä eikä omaisia, jotka voisivat ottaa heitä vastaan ja hoitaa heitä. Sellaisten luo saapuvat auttajat ja he hoitavat heitä kunnes omaiset saapuvat heidän luokseen. Tällaisia auttajia on paljon. He ovat pitkälle kehittyneitä sieluja, jotka voisivat asettua Paratiisiin asumaan ja viettä kirkastunutta elämää palvellen Jumalaa ja Mestariamme. Mutta heidän apuaan tarvitaan alemmilla kehitysasteilla, ja niinpä he saavat, jos itse haluavat, työskennellä vähemmän kehittyneitten parissa.

Jotkut, niin kuin sanottu, ottavat hoivaansa vastasaapuneita sieluja, ja se on suuri armo heille itselleenkin.

He joutuvat siten lohduttamaan ja opettamaan sellaisia sieluja, joilla ei ole vielä mitään kokemusta elämästä tällä puolen, ja heidän opetuksistaan ja neuvoistaan riippuu usein, miten vastatullut sielu suhtautuu uuteen elämäänsä. Sillä vastatulleiden parissa on sekä hyviä että heikkoja, jotta en sanoisi alhaisia sieluja. Hyvät sielut ovat suureksi iloksi kaikille tällä puolen, varsinkin sille, jonka suojattina hän on. Auttajan työ on silloin helppoa. Hänen ei tarvitse muuta kuin odottaa sielun heräämistä ja vahvistaa häntä, jotta hän oppisi käyttämään uutta ruumistaan ja tottuisi uuteen ympäristöönsä. Mutta jos sielu on heikko, vaatii hän suurta huolenpitoa ja apua. Usein sielu on suuressa tuskassa tullessaan tälle puolen. Ero maailmasta tuntuu hänestä raskaalta, hän kaipaava omaisiaan, entistä elämäänsä ja työtänsä. Tai hän ei käsitä muutosta, joka on tapahtunut. Silloin auttajan on hellävaroen häntä kohdeltava ja lohdutettava. Joskun myös maan päällä elävä ihminen, jonka kuudes aisti on kehittynyt, voi tulla yhteyteen sielun kanssa ja saa auttaa häntä. Sellaisen ihmisen on helpompi kuin auttajan saada vastaherännyt sielu käsittämään, mitä hänelle on tapahtunut, sillä heikko sielu on vielä siksi lujasti kiinni maassa, että hän ymmärtää paremmin maan päällä elävän ihmisen sanoja kuin korkealle kehittyneen sielun lohdutusta.

Vaikeimmat ja surullisimmat ovat ne tapaukset, jolloin jumalankieltäjä tai itsemurhantekijä tai paatunut syntinen saapuu tälle puolen. Silloin auttajan työ on hyvin raskasta, ja tavallisesti hänen täytyy luopua auttamisyrityksestään. Silloin sielu kuljetetaan sellaiseen maailmaan, missä hänen täytyy yksin taistella, kunnes hänellä on voimaa ottaa vastaan apua auttajalta.

Kun sielu on levännyt kylliksi kauan ja herää, niin kaikkein ensiksi auttaja saattaa hänet katsomaan entistä kotiaan maan päälle. Hänen ajatuksensa ovat yhä niin kiinni maassa, omassa ruumiissaan ja omassissaan, että tuo maallinen side vetää häntä puoleensa. Hän ei voi aivan äkkiä irtaantua maasta eikä tottua uuteen ruumiiseensa eikä uuteen ympäristöönsä. Herääminen tapahtuu usein samana päivänä, jolloin hänen ruumiinsa haudataan, ja niinpä auttaja vie hänet joko kirkkoon tai hautausmaalle, jossa hänen ruumiinsa siunataan. Sielu näkee siellä surevat omaisensa, hän kuulee soittoa ja laulua ja viimeiset muistosanat, joita hänen arkunsa ääressä lausutaan. Ne, jotka ovat selvänäköisiä, voivat silloin nähdä sielun alttarin luona ja usuin muitakin henkiolentoja, jotka seuraavat hänen mukanaan. Joskus henkiolentojen joukko on hyvin suuri, joskus taas vastaeronnut sielu on yksin läsnä.

Kun ruumis on haudattu, niin silloin vasta sielun ja ruumiin ero on täydellinen. Tavallisesti kestää neljä, viisi

päivää ennen kuin tämä ero on tapahtunut. Siksi omaisten pitäisi varoa, etteivät he liian aikaisin toimittaisi haudattamista eikä varsinkaan ruumiinpoltoa, sillä sielu kärsii, jos ruumis tulee liian varhain hävitetyksi. Sielu, joka siirtyy tälle puolen, on monien kärsimysten alainen, siksi ei pitäisi sen kärsimysten taakkaa vielä enemmän lisätä. Mutta ihmiset maan päällä eivät tunne sitä lakia, jota täällä on seurattava, ja siksi he tietämättömyydessään rikkovat usein sitä vastaan. Sanoin, että sielulla on paljon kärsimyksiä. Ei kukaan pääse kärsimyksistä vapaaksi, eivät edes neekään, jotka eläissään maan päällä ovat tehneet parhaansa. Sillä ei kukaan ole täydellinen, jokaisella, parhaallakin on jotain sovitettavaa ja kaduttavaa tullessaan tälle puolen. Ensimmäinen kärsimyksen hetki on se, kun sielu, voimistuttuaan ja virottuaan siirtymisensä jälkeen, asetetaan oman elämänsä eteen ja kun hänen itsensä on tuomittava elämänsä. Hän näkee silloin elämänsä kulkevan ohitse, hän näkee kaikki hyvät ja pahat tekonsa, kaikki erehdyksensä ja hyvät tarkoituksensa. Kaikki hyvät teot kerätään toiseen vaakakuppiin ja kaikki pahat toiseen, ja hänen on punnittava tekonsa. Se on raskas ja tuskallinen hetki. Sillä tekojen lisäksi kaikki ajatuksetkin, sekä hyvät että pahat, kerätään vaakakuppiin. Ihminen unohtaa usein ajatuksensa, varsinkin pahat ja epäystävälliset ajatuksensa, ja luulee, että kun hän on unohtanut, niin ne ovat myös unohtetut. Mutta siinä hän erehtyy. Kaikki ajatukset pannaan talteen, sekä suuret että pienet, sekä hyvät että pahat, ja ne kohoavat kaikki sielun eteen sinä tuomipäivänä. Sillä se on tuomiopäivä, jolloin sielu tuomitsee itse itsensä. Hän niittää silloin, minkä hän eläissään maan päällä on kylvänyt. Mutta yhdessä suhteessa hän huomaa erehtyneensä. Se mittakaava, jota hän maan päällä ollessaan on käyttänyt, ei kelpaa tällä puolen. Se mikä maan päällä tuntui hänestä suurelta, muuttuu täällä pieneksi ja päinvastoin. Pienet hyvät teot ja ajatukset saavat täällä aivan uuden merkityksen, ne voittavat suuretkin erehdykset ja sovittavat monet synnit.

Jos ihmiset eläissään maan päällä ymmärtäisivät tämän, niin he keräisivät enemmän pieniä hyviä tekoja ja ajatuksia tulevaa elämää varten. Sillä niissä heidän pelastuksensa on. Ja se, joka vähässä on uskollinen, niin kuin Mestarimme sanoo, on paljossakin uskollinen. Jos sielu tuomitessaan itseään tänä suurena kärsimyksen ja tuomion päivänä näkisi vain erehdyksensä, niin syvä tuska ja epätoivo valtaisi hänet. Mutta pienet hyvät teot nousevat hänen silmiensä eteen niin pian kuin hän on katunut suuret erehdyksensä, ja ne tuovat hänelle lohdutusta, ne seuraavat hänen mukanaan, kun hän aloittaa vaelluksensa täällä, avaavat hänelle monet suljetut portit ja tasoittavat hänelle monet kiviset polut.

Niin pian kuin sielu on kestänyt tämän ensimmäisen suuren

koettelemuksensa, hänen vaelluksensa täällä puolella alkaa. Sielu, joka maan päällä on tehnyt velvollisuutensa ja valmistunut tätä elämää varten, saa heti aloittaa työnsä. Aluksi auttaja ottaa hänet huostaansa, sillä hänellä ei ole vielä voimaa liikkua yksin. Auttajana on usein omainen tai ystävä, mutta kellä ei niitä ole, saa avukseen jonkin pitemmälle kehittyneen sielun, jonka omalle kehitykselle on eduksi, jos hän saa auttaa toista. Suurin tehtävä ja siunauksesta rikkain tällä puolen kuin maan päällä on toisten auttaminen ja palveleminen. Siihen tarvitaan rakkautta ja rakkaus on suurin kaikista, niinkuin Jeesus eläisään maan päällä jo opetti. Vastatulleella sielulla on paljon opittavaa, eikä vaan opittavaa, vaan unohdettavaakin. Sillä elämänarvot tällä puolen ovat niin toisenlaiset kuin maan päällä. Täällä ei arvo, kunnia, eivät taidot eivätkä kyvyt merkitse mitään, ei kaikki se, mikä maan päällä kohottaa toisen ihmisen yläpuolelle. Täällä on arvoa vain hyvyydellä, rakkaudella, katumuksessa, sovituk-sella, toisten palvelemisella ja itsensä voittamisella. Se, joka eläissään maan päällä on ollut itseks, saa kärsiä kauan kunnes hän oppii kieltämään itsensä. Se, joka maan päällä on ollut ylpeä, saa oppia nöyryyttä. Se, joka on palvellut mammonaa, saa oppia, että maallinen tavara on vain tomua ja tuhkaa. Te luulette, että ihminen, joka siirtyy tälle puolen, irtaantuu ilman muuta kaikesta maail-lisesta. Mutta siinä te erehdytte. Ei ihminen niin helpos-ti pääse eroon itsestään. Mutta mitä kaemmin hän elää tällä puolen, sitä täydellisemmin hänestä karisevat pois hänen yksilölliset ominaisuutensa ja vain hänen persoonal-lisuutensa jää kirkastuneena jäljelle. Sanoin, että sielun pitää oppia paljon tultuaan tälle puo-len. Meillä on täällä oppilaitoksia, tempeleitä, joissa sielut, opettajat, opettavat. Ja toisia tempeleitä, joissa Jeesus opettaa. Mutta vastatullut vielä ei pääse heti näihin oppilaitoksiin. Ensin hänen tulee täydelli-sesti muuttua. Hänen tulee katua ja sovittaa. Monet ka-tuvat jo silloin, kun he näkevät koko elämän edessään. Ja se, joka katuu, saa aloittaa heti työnsä. Mutta ne, jotka eivät kadu, joutuvat yksinäisyyteen, missä he vähitellen kärsimysten kautta oppivat ymmärtämään rikoksensa ja ereh-dyksensä. Mutta sieluja, jotka saapuvat tälle puolen, ei voi jakaa kahteen laumaan, hyviin ja heikkoihin. On luke-mattomia asteita olemassa, ja jokainen tarvitsee oman aikansa ennen kuin voi ruveta kehittämään sieluaan. Me, jotka olemme saaneet tehtäväksemme auttaa vastatul-leita sieluja, iloitsemaan jokaisesta, joka on altis vas-taanottamaan meidän neuvojamme ja opetuksiamme. Mutta se ei ole aina helppoa, sillä monenlaiset häiriöt häiritsevät työtämme. Ikuinen taistelu hyvän ja pahan välillä jatkuu

alituisesti, vaikka meillä, jotka palvelemme Jumalaa ja Mestariamme, on lupa opettaa vastatullutta sielua, on häi-ritsevilläkin hengillä, jotka palvelevat Luciferia, lupa yrittää voittaa hänet puolelleen. Tämä johtuu siitä, että sielulla täällä, samoin kuin ihmiselläkin maan päällä, on vapaa tahto, jota hän saa käyttää. Jos vain hyvän palve-lijat lähestyisivät häntä ja tarjoaisivat hänelle apuaan, niin sielulla ei olisi tilaisuutta käyttää vapaata tah-toaan. Taistelutta hän voisi seurata meitä. Mutta Jumalan laki vaatii, että jokaisen tulee itse valita, mitä tietä hän haluaa kulkea, ja siksi hänet asetetaan koetukselle. Hänen tulee valita hyvä tai paha, ja kun hän on valinnut, seurata sitä auttajaa, joka saattaa häntä edelleen hänen valitsemallaan tiellä. Me, joille on annettu oikeus opas-taa sielua, emme saa muuta kuin yrittää vaikuttaa häneen puoleen tai toiseen. Mutta totuus on se, että pahan pal-velijalla on paljon enemmän keinoja käytettävänään voit-takseen sielun puolelleen, kuin hyvän palvelijalla. Pahan palvelija voi viekoitella monin keinoin, luvata sellaista, mitä hän ei voi täyttää, vieläpä valehdella ja pettää. Hyvän palvelija ei voi muuta kuin vedota sielun omaantun-ton. Mutta voimakas sielu kuulee omantunnon äänen, ja silloin auttaja saa voiton ja voi pelastaa hänet pahan vallasta. Mutta heikko sielu, joka on yhä kiinni maail-massa, kallistaa korvansa viekoittelijalle, uskoo hänen lupauksiinsa ja seuraa häntä. Vaikka sielu seuraakin pahan voimaa, niin hyvän voima ei jätä häntä sittenkään koko-naan. Hän seuraa sielua yksinäisyyteen, jossa tämä saa kärsiä valintansa seurauksista, ja yhä uudestaan hän koet-taa herättää sielun omaantuntoa. Joskus sielu herää nopeas-ti ja katuu, joskus siihen kuluu hyvin pitkä aika. Mutta hyvä voima voittaa aina, ja sielu pelastuu. Me, Mestariimme palvelijat, saamme koettaa pelastaa niitä onnettomia sieluja, jotka ovat seuranneet pahan viette-lystä. Mutta jollemme onnistu hereättämään heitä, niin Mestariimme itse käy heidän luonaan ja hänen voimansa ja rakkautensa on niin suuri, ettei kukaan voi sitä vastus-taa. Siten hän jatkaa edelleen sitä työtä, jonka hän aloitti käydessään maallisen kuolemansa jälkeen Manalassa. Siten hän edelleen taistelee Luciferia vastaan ja voittaa hänet joka kerta, kun joku sielu pelastuu jakohoa Manalasta valon maailmaan. Mestariimme ei voi voittaa pahaa yhdellä iskulla, vaan hänen on voitettava se yhä uudelleen ja uudelleen. Samoin ihmisenkin täytyy taistella pahaa vastaan väsymättä ja alituisesti. Hänkään ei voi voittaa pahaa kerrallaan, niin että sen valta kokonaan nujertui-si. Paha on kuitenkin yhdeksänpäinen lohikäärme, jolle kasvaa uusi pää aina sen sijalle, joka murskattu. Sitä teidän ihmisten on vaikea käsittää, mutta niin se on. Elämä on loputonta taistelua sekä näkyvässä että näkymät-

tömässä mailmassa. Sen vuosi hänen täytyy varustautua kärsivällisyyden panssarilla ja uskon kiivellä. Hänen pitää joka päivä aloittaa uudestaan taistelunsa, joka päivä aloittaa se uusin voimin. Vain siten hän voi lopulta voittaa.

Jumala koettelee lapsiaan, hän antaa heidän taistella, jotta heidän sielunsa kirkastuisi ja heidän omatuntonsa tulisi herkäksi ja voisi erottaa oikean väärästä. Noudattakaa omaatuntoanne pienissäkin seikoissa. Älkää koettako hiljentää sen ääntä. Omatunto on aina oikeassa, sillä sen on Jumalan ääni ihmisessä. Koettakaa kuunnella Jumalan ääntä, ja kun kuulette sen, niin seuratkaa sitä. Se voi varoittaa teitä suurista synneistä, mutta se voi myös neuvoa pienissä asioissa. Yhtä tärkeää on seurata sen ääntä sekä suuressa että pienessä. Sillä se, joka oppii seuraamaan omantunnon ääntä pienissä seikoissa, vapautuu suurista kiusauksista.

Ihminen on heikko ja hänen on usein vaikea ymmärtää Jumalan tahtoa. Siksi hän erehtyy omantunnon äänestä. Tai hän ei ole halukas ottamaan sitä varteen siksi, ettei se käy yhteen hänen omien toivomustensa kanssa. Mutta se, joka luopuu omasta tahdostaan ja seuraa omantunnon ääntä, täyttää Jumalan tahdon ja pääsee Hänen armostaan osalliseksi. Luopuu omasta tahdostaan

Ihminen on ruumis, sielu ja henki. Ruumis on sielun verho-nahänen maallisen elämänsä aikana, mutta kun ruumis kuihtuu ja katoaa, saa sielu uuden kirkastuneen ruumiin. Tämä kirkastunut ruumis kehittyy yhä kirkkaammaksi sitä myöten kuin sielu edistyy ja tulee täydellisemmäksi.

Henki on kipinä Jumalan henkeä. Hengellä on asuinsijansa sekä aineellisessa että kirkastuneessa ruumiissa. Se ei ole kehityksen alainen niin kuin ruumis ja sielu, sillä se on jumalallinen ja täydellinen. Mutta heikossa ihmisessä se ilmenee heikommassa muodossa kuin voimakkaassa.

Mitä täydellisemmäksi ja kirkkaammaksi sielu kehittyy, sitä voimakkaampana henki ilmenee, kunnes se vihdoin sulautuu alkulähteeseensä, Jumalan Henkeen. Silloin kaikki muu karisee pois ja katoaa, ja henki yksin jää jäljelle. Kukaan ei ole vielä kehittynyt niin pitkälle kuin Mestariimme Jeesus. Mutta hänkään ei ole vielä sulautunut täydellisesti Jumalan henkeen, ei siinä merkityksessä, että kaikki muu olisi hänestä karissut pois. Siihen on omat syynsä. Omasta puolestaan hän olisi valmis yhtymään Jumalan Henkeen, mutta hänen tehtävänsä ihmisten ja henkiolentojen parissa on vielä kesken. Omasta vapaasta tahdostaan hän edelleen suorittaa pelastustyötään kieltäytyen sulautumasta Jumalan Henkeen. Se on suuri uhraus, johon hän

rakkaudesta veljiään kohtaan alistuu. Mestariimme työ ihmissielujemme parissa on välttämätön, ilman sitä Jumalan valtakunta ei voisi tulla täytetyksi. Aina siitä saakka kun Jeesus vaelsi maan päällä, hän on kerännyt sieluja Jumalan valtakuntaa varten, eikä hän koskaan työstään ennen kuin kaikki sielut ovat löytäneet tiensä sinne. Hän tekee työtä uupumattomasti, kolkuttaa kaikkien oviin, herättää nukkuvat, avaa sokeitten silmät ja kurojen korvat, pehmittää paatuneitten sydämet ja johdattaa eksyneet oikealle tielle. Kaikki kuulevat hänen kutsunsa enemmän tai myöhemmin ja seuraavat häntä. Ei niin suurta syntistä, jota hän ei voisi pelastaa, ei niin kovaa sydäntä, johon hän ei voisi kylvää rakkauden siemeniä. Hän on rakkaus. Hän on kirkkaus. Hän on Jumalan tahdon täyttymys.

Jokainen sielu, joka on tullut tälle puolelle ja alkanut vaelluksensa, s.o. päässyt vapaaksi, niin että hän voi liikkua ilman suojelijaa tai auttajaa, pyrkii eteenpäin päästäkseen Mestariimme oppilaaksi. Monet luulevat, että sielu heti tultuaan tälle puolen, saa nähdä Jeesuksen ja tulla hänen yhteyteensä. Hyvin harvoille se armo on suotu. Tavallisesti kuluu pitempi tai lyhyempi aika sielun puhdistukseen ja kirkastumiseen ennen kuin hän voi päästä Jeesuksen yhteyteen. Yhtenä Mestariimme tehtävistä on oppilaiden opettaminen, jotta hän voisi lähettää heitä sekä maan päälle että alempiin maailmoihin julistamaan hänen oppiaan. Ensiksi sielut joutuvat Mestariimme oppilaiden oppilaiksi; Jeesuksen oppilaat opettavat tempeleissä, kouluissa ja yliopistoissa, mutta he opettavat myös sellaisia sieluja, joiden ei vielä ole lupa oleskella toisten parissa eikä kuunnella opetusta tempeleissä. Kaikki pelastajahenget, jotka käyvät Onnettomien Sielujen Maassa auttamassa ja opettamassa, ovat Jeesuksen oppilaita. Heitä on suuri joukko, ja kun he ovat suorittaneet päivätyönsä, kerääntyvät he Rukouksen Vuorelle Mestarin ympärille ja tekevät tiliä työstänsä. Samalla he vastaanottavat uutta voimaa Mestariilta ja kuuntelevat hänen neuvojaan ja opetuksiaan.

Sellainen on kehityksen kulku. Herännyt ja voimistunut sielu joutuu auttajan tai opettajan johdettavaksi, kunnes hän on kirkastunut ja pääsee Jeesuksen oppilaaksi. Silloin hän saa valita tai rakentaa itselleen kodin Onnellisten Sielujen Maassa, ja kun hänen oppiaikansa on päättynyt, käy hän kotoaan käsin auttamassa ja opettamassa vastatulleita. Hän on silloin opettaja. Toiset opettavat kauemmin. Opettaminen on suuri armo seikä suinkaan päinvastoin. Sillä, mitä kirkkaampi sielu, sitä suurempia tehtäviä hä-

nelle uskotaan. Kirkkain kaikista on Jeesus ja hänen tehtävänsä on kaikkein suurin. Siellä, missä muut epäonnistuvat ja väsyvät, hän suorittaa työn ja saavuttaa voiton.

Jeesus, Mestariimme, on meille, hänen oppilailleensa sanomattoman rakas. Hänen läheisyytensä on se lähde, josta me ammennamme uutta voimaa. Hän on se leipä, joka meitä ravitsee, se juoma, joka sammuttaa janomme, se valo, joka karkoittaa pimeyden sydämmistämme. Hänen läheisyydessään kaikki kärsimykset, surut ja huolet katoavat.

On suuri erehdys, kun ihmiset luulevat, että huolet ja murheet katoavat niin pian kuin he pääsevät tälle puolen. Kärsimykset täällä voivat olla paljoo suuremmat kuin maan päällä, siksi kavahtakaa, ettette pakene tänne vastoinkäymisiä ja kärsimyksiä. Vain se, joka on nöyrä ja epäitsekäs, kärsivällinen ja avulias, voi vapautua kärsimyksistä tällä puolen. Vain se, joka paljon rakastaa, saa täällä sielulleen rauhan. Vain se, joka seuraa Jeesuksen esimerkkiä, voi päästä heti hänen yhteyteensä.

Mikä onni sielulle, joka heti pääsee Jeesuksen yhteyteen. Hänen yhteyteensä pääsevät ne, jotka jo maallisen elämänsä aikana ovat oppineet tuntemaan häntä ja turvaavat häneen. Ne, jotka ovat puhdassydämiä, epäitsekäitä, jotka rakastavat paljon ja uhrautuvat toisten hyväksi. He elävät jo maan päällä puoleksi tällä puolen. He ovat maan päällä yhteydessä Jeesuksen kanssa. Heille siirtyminen tälle puolelle, tapahtukoon se nuoruuden keväänä tai miehuuden aikana, kesken työtä ja taistelua, on suuri autuus ja ilo. Riemuiten he eroavat maailmasta, vieläpä rakkaistansakin, sillä he tietävät tapaavansa heidät jälleen ja menevänsä vain valmistamaan heille tietä.

Älkää surko, kun nuori, puhdas sielu ereoaa maailmasta. Älkää sanoko, että hänen elämänsä katkesi kesken ja että hänen työnsä jäi keskeneräiseksi. Mestariimme on valinnut hänet ja lähettänyt hänelle kutsun ja ottaa hänet vastaan. Hän antaa hänelle rauhan, jota maailma ei voi antaa. Ja Jumalan armo kirkastaa hänet.

*

Jeesuksen tehtävä maan päällä on suuri. Hän tuli ihmiseksi voidakseen auttaa ihmisiä ja ilmoittaakseen heille Jumalan sanoman. Hän oli Jumalan airut, joka julisti ihmiskunnalle Jumalan valtakunnan sanoman. "Jumalan valtakunta on tullut lähelle", sanoi hän kerääntyneelle ihmisjoukkoille. Monet eivät näitä sanoja ymmärtäneet, mutta niiden tarkoitus oli se, että juuri Jeesuksen kautta, hänen syntymänsä kautta Jumalan valtakunta on tullut jokaista lähelle.

Juutalaiset odottivat kuningasta, joka vapauttaisi heidät vieraan vallan alta. Jeesus oli sen valtakunnan kuningas, jonka lähestymistä hän julisti, mutta koska tämä valtakun-

ta oli näkymätön, eivät ihmiset ymmärtäneet häntä eikä hänen julistustansa. Mutta tällä puolen, näkymättömässä maailmassa, Jumalan valtakunta on jokaisen oma, ja täällä Jeesus on meidän kuninkaamme, jonka jokainen tunnustaa.

Mutta maalliset arvot ja kunnat katoavat täällä, siksi me emme nimitä häntä kuninkaaksemme, vaan Mestariksemme. Yksi on Mestari, ja se on Jeesus. Muita mestareita ei hänen rinnallaan ole eikä tule koskaan olemaan. Hän on Mestari, Opettaja, Auttaja, Välittäjä meidän ja Jumalan välillä. Sillä ei kukaan voi päästä Jumalan läheisyyteen muuta kuin Jeesuksen kautta. Ei kukaan ole katsonut Jumalaa kasvoista kasvoin. Ei kukaan ole kuullut Jumalan ääntä, ja kuitenkin Hän on kaikkialla ja kaikessa. Hän on meidän silmimme valo, meidän sydämmiemme lämpö, meidän ajatustemme alku. Hän on meissä, ja tulee aika, jolloin me olemme myös Hänessä. Hän on armo, hyvyys, elämä ja rakkaus.

*

Tahdon nyt kertoa itsestäni, tulostani tänne sekä kehityksestäni tällä puolen. Olin koettanut tehdä parastani maallisen elämäni aikana. Minulla oli hyvä koti ja olin saanut osakseni paljon rakkautta. Vanhemmat olivat opettaneet minua uskomaan Jumalaa, ja tuo lapsuudenusko pysyi elävänä ja horjumattomana koko elämäni ajan. En ollut vanha tänne tullessani, ja vaikka tavallaan olin valmistautunut siirtymään tälle puolen, niin muutos oli sittenkin minulle suuri yllätys. Kaikki oli niin toisin kuin mitä olin kuvitellut mielessäni. Varsin lyhyen levon jälkeen heräsin ja huomasin eläväni. Minulla oli ruumis, jota saatoin liikuttaa ja hallita, minä kykenin ajattelemaan ja ajatukseni kulkivat samaa latua kuin eläissani maan päällä. Minä tunsin iloa ja minä tuntin kaipausta. Minä näin silmilläni ja kuulin korvillani. Ensi hetkenä ihmettelin, missä oikeastaan oli, ja olisin luullut yhä olevani maan päällä, jollen olisi nähnyt vieressäni ystävää, jota olin rakastanut ja joka oli jättänyt minut yksin erotessaan maailmasta useita vuosia aikaisemmin.

Olin siis itsekin kuollut, tuumin mielessäni, mutta jos olin kuollut, niin mitenkö elin? Samassa kuulin ihanaa laulua ja tunsin sirvoittavia tuoksuja ympärilläni. Uupumus, joka oli raskaana painostanut jäseniäni, katosi, ja minä kohosin pystyyn. Ystävä, joka seisoi vieressäni, ojensi minulle kätensä, ja me aloimme yhdessä kulkea. Me kuljimme vihreän puutarhan läpi, pysähdyimme hetkeksi lammen rannalle, josta saattajani ammensi minulle vettä, ja juodessani tunsin ihmeellisen voiman virtaavan ruumiini läpi. Me nousimme kukkulalle ja astuimme taloon, joka oli rakennettu sen harjalle. Seisahduin hetkeksi talon edustalle ja katselin ympärilläni - valomeri ympäröi minua joka puolella, ja suloinen lämpö täytti olentoni. Kylvet-

tyäni sitten valossa ja lämmössä saattajani talutti minut sisälle ja osoitti pielusta, jolle saatoin laskeutua lepäämään.

Minne olin tullut? Uneksinko, vai oliko tämä todellisuutta? Minä katsoin kysyen saattajaani, mutta ennenkuin ennätin sanoa mitään, kuulin vastauksen kysymykseeni. Olin tullut kotiin, sanoi saattajani, kotiin, jonka hän oli meille valmistanut ja jossa hän oli minua odottanut. Hän oli ollut minua vastassa, kun saavuin tänne, ja hän oli vartioinut untani, kunnes olin herännyt. Nyt saisisimme taas olla yhdessä. Ero oli ollut lyhyt, eikä mikään meitä enää erottanut. Ja vaikka hän olikin ennättänyt hiukan pitemmälle, kuin minä, siksi että hän oli ollut täällä kauemman aikaa, niin me saisisimme yhdessä työskennellä ja yhdessä opiskella. Hän saisi auttaa minua, jotta sitä pikemmin voisin suorittaa tehtäväni, ja me saisisimme sitten yhdessä opiskella. Hän saisi auttaa minua, jotta pikemmin voisin suorittaa tehtäväni, ja me saisisimme sitten yhdessä siirtyä tästä väliaikaisesta kodista siihen kotiin, jonka yhdessä saisisimme rakentaa paratiisiin.

Lepäsin jonkin aikaa siinä kodissa, jonne vaimoni oli saattanut minut - sillä tuo ystävä, joka oli ottanut minut hoivaansa, oli oma vaimoni, jota olin hellästi rakastanut ja jota en koskaan ollut voinut unohtaa. Olin vielä niin heikko, etten jaksanut paljon liikkua, ja siten sain viettää monet hetket yksin vaimoni suorittaessa niitä tehtäviä, joita hänelle oli uskottu. Jo eläissään maan päällä hän oli hartaasti uskonnollinen ja varsinkin hänen suhteensa Jeesukseen oli ollut läheinen. Hän oli suhtautunut häneen kuin ystävään, jonka hän tiesi auttavan kaikissa elämän vastoinkäymisissä ja taisteluissa. Saapuessaan tälle puolen hän oli heti päässyt Jeesuksen oppilaaksi, ja hän oli nyt saanut suuren tehtävän Mestariltaan. Hän hoiti ja vaali vastatulleita sieluja, varsinkin sellaisia, joilla ei ollut ystäviä eikä omaisia, jotka olisivat voineet olla heitä vastassa heidän saapuessaan tänne. Tämän tehtävänsä vuoksi hänen oli pakko jättää minut usein yksin, mutta vaikka hän oli poissa, tunsin hänen läsnäolonsa ja hänen ajatuksensa ympärilläni.

Ensimmäinen suuri huomioni, jonka tein tällä puolen, oli se, että saatoin ajatuksen välityksellä olla yhteydessä vaimoni kanssa. Sanoin jo, että ihmetellessäni, missä oikeastaan olin, sain vastauksen kysymykseeni ennen kuin olin lausunut sen ilmi. Vaimoni kuuli ajatukseni, ja hyvin pian minä huomasin, että minäkin kuulin hänen sanansa, vaikkei hän puhunut.

Tuo ajatustenvaihto tai ajatuskieli oli kuin musiikkia, paljon sointuvampaa kuin mikään puhuttu kieli. Myöhemmin joutuessani toisten sielujen yhteyteen, sain kokea, että kaikki käyttivät ajatusta välikappaleenaan. Eikä vain puhumiseen, vaan kaikkeen muuhunkin. Silloin vasta minulle selvisi, mikä ihmeellinen voima ajatus on.

Usein yksin ollessani istuin kotimme edustalla nauttien näköalasta, joka avautui eteeni, sekä ihmeellisestä ilmastasta ja valosta. Ilma oli kuulas, ja valo voimakas, miltei häikäisevä. Mistä se tuli, sitä en tiennyt, sillä aurinkoa ei näkynyt taivaalla. Vasta myöhemmin käsitin, että se oli valonheijastusta. Jokaisella sielulla, jokaisella kasvilla ja kukalla on oma valonsa, mikä säteilee koko ympäristöön. Kukkula, jolle talomme oli rakennettu, oli korkea, sen rinteet laskeutuivat loivasti suuren veden rantaan, joka kimmelsi hopeisena. Ja sen toisella puolella häämötti vihreä ranta. Tuli mieleeni psalmisti, joka puhuu viheriitivistä laiturista. Niin kuin hän huimioitillassaan oli nähty nämä vihreät laiturit, jotka ympäröivät nyt minua. Olin aivan yksin. En nähnyt ainoatakaan olentoa. Mutta koko luonto eli. Se eli aivan toisin kuin luonto maan päällä. Puut notkossa jalkojeni juuressa eivät humisseet, ne lauloivat, kukat talomme edustalla eivät nuokkuneet, ne liikkuivat vapaasti ja niiden tuoksu sivelä kasvojeni kuin elävän olennon hengitys. Linnut lensivät pääni yläpuolella ylistäen Jumalan hyvyyttä ja rakkautta. Olin niin kokonaan vajonnut ihailuun ja ihmettelyyn, että kevyet askeleet hiekkakäytävällä saivat minut hätkähtämään. Ja kun käänsin katseeni tulijaan - luulin vaimoni saapuvan - näin ihmeekseni edessäni suuret ruskeat silmät. Se oli vanha uskollinen Musti-koirani, jonka kanssa olin monasti käynyt metsässä ja joka ennen minua oli lähtenyt onnellisemmille metsästyksille.

Te teidätte, että eläimilläkin on sielu, ja sellaiset eläimet, jotka ovat saaneet osakseen rakkautta maan päällä ja itse olleet kiintyneet isäntiinsä, eivät erottuaan elämästä heti sulaudu yhteissieluun, vaan saavat jonkin aikaa elää täällä puolen itsenäisinä sieluina. Siten oli laita vanhan Mustinkin. Vaikka se oli eronnut elämästä paljoa aikaisemmin kuin minä, oli se odottanut minua ja tuli nyt tervehtimään vanhaa isäntäänsä. Se oli luonani koko sen ajan, jolloin en jaksanut vielä liikkua pitempiä matkoja, ja se seurasi senkin jälkeen mukanani retkellä, kunnes se sai rauhan.

Monet hetket vietin koirani kanssa jutellen. En kuitenkaan käyttänyt sanoja, vaan vaihdoimme vain ajatuksia ja ymmärsimme täydellisesti toisemme. Mieleeni muistui, miten usein eläissään maan päällä olin jutellut koirani kanssa ja nähnyt sen katseesta, että sen ymmärsi minua. Se oli jo silloin perehtynyt ajatuskieleen ja siinä suhteessa paljon pitommälle kehittyneet kuin ihmiset, vaikka ihmiset mielestään ovat kaikkia muita olentoja korkeammat. He sanovat, ettei eläimellä ole muuta kuin vaisto, mutta vaisto on jumalallinen lahja ja jotakin paljon ihmeellisempää kuin

mitä he aavistavat. Se on suoranaisessa yhteydessä luonnon suuren voiman kanssa, joka on lähtöisin kaikkikäsitteävästä valosta.

*

Olin ollut jonkin aikaa tällä puolen, kun kerran istuessa-ni ajatuksiini vaipuneena varmaan hetkiseksi nukahdin, päättäen siitä, että äkkiä tunsin herääväni. En nähnyt minulle niin tutuksi ja rakkaaksi tullutta, kirkastunutta maisemaa edessäni, vaan sen sijaan olin istuvinani suuresa katsomossa ja seurasi näyttämöllä toistaan, liikkui paljon ihmisiä, toinen kuva seurasi toistaan, mutta katsomo oli aivan tyhjä minua itseäni lukuunottamatta. Luulin uneksivani, mutta se mitä näin, kiinnosti niin suuresti mieltäni, että unohdin vähitellen olevani yksin. Aluksi en ymmärtänyt mitä näin, niin tutulta kuin esitys tuntui, ja minä yritin kaivaa muistini komeroista esille jotain, mitä ennen olin näyttämöllä nähnyt. Mutta tämä näytelmä erosi täydellisesti kaikesta entisestä. Jokainen henkilö oli jollakin ihmeellisellä tavalla nimulle tuttu, samoin jokainen tilanne ja tapaus. Ja vihdoinkin suureksi ihmeekseni tunsin itsenikin näyttelijöiden parissa, vieläpä itse näyttelin pääosaa. Näytelmä, jota seurasin, oli oma elämäni. Näin siinä itseäni lapsena vanhempieni kodissa heidän hellän rakkautensa hoivamana. Näin koko lapsuuteni ja nuoruuteni ajan iloinen ja pienine murheineen. Tuossa pieni poika istui pienuotuililla äidin opettaessa hänelle soiton ensimmäisiä alkeita. Hän istui levottomana siirtyen tuolin toiselta reunalta toiselle, ja kun äiti tutki syyt hänen levottomuuteensa, löytyi pojan alta leikkikalua, joka ei ollut hänen omansa. Hän oli ottanut sen toveriltaan ja yrittänyt sitä piilottaa. Minä näin katkerien kyynelten vuotavan pitkin pojan poskia ja kuulin hänen lupaavan äidille, ettei hän koskaan enää ottaisi toisen omaa. Mutta ennen kuin tämä kuva katosi, näin kirkkaan valon pojan pään yläpuolella merkinä siitä, että hän oli pitänyt lupauksensa.

Toinen kuva siirtyi toisen sijalle. Pieni poika istui ikkunassa ja katseli haikain mielin ulos puutarhaan. Siellä veikot ja siskot leikkivät, yksin hän ei päässyt ulos. Hän oli niin heikko terveydeltään, että äiti pelkäsi hänen vilustuvan. Ja taaskin kyyneleet vierivät pitkin hänen poskiaan. Ei kuitenkaan katumuksen kyyneleet, vaan tyytymättömyyden ja kateuden. Miksikä hä ei saanut sitä, mitä muutkin? Ja aurinkoinen päivä peittyi pilveen, se oli yhtä synkkä kuin hänen mielensäkin. Mutta seuratessaan toisten leikkiä hän äkkiä unohti oman surunsa, mielikuvituksessaan hän oli toisten mukana, hän juoksi, hän tavoitteli palloa, hän heitti sen maaliin, hän saavutti voiton. Ja sa-

malla kun kuva katosi, levisi kirkas valo pojan kasvoille. Mielikuvitusmaailma korvasi hänelle monikertaisesti kaiken sen, minkä todellisuus oli häneltä kieltänyt. Toinen kuva seurasi toistaan. Toinen kuva herätti mielesäni mieluisia muistoja, toinen kuva sai sydämeni tuskasta puserutumaan kokoon tai häpeän punan kohoamaan poskipäille-ni. Kaikki salatut asiat ja ajatukset tulivat julki. Jokainen epäystävällinen sana nousi moittien vastaan. Kaikki mitä olin koettanut unohtaa, tuli ilmi. Toinen syytös toisensa jälkeen nousi vastaan. Elämässäni ei ollut mitään suuria syntejä, ei sellaisia, joita ihmiset nimittävät suuriksi synneiksi; olin ollut rehellinen tunnollinen ja ahkera työssäni ja viettänyt puhdasta elämää. En ollut hekumoinut enkä etsinyt kevytmielistä seuraa. Olin rakastanut omaisiani ja koettanut auttaa tarpeessaolevia. Ja sittenkin olin tehnyt paljon syntiä. Nyt vasta ymmärsin miten paljon olin laiminlyönyt. Rakkauteni oli ollut itsestä, työni oli tarkoittanut omaa etuani, antaessani apua toiselle en ollut koskaan kieltänyt mitään itseltäni. Oman itseni olin aina asettanut etusijalle. En ollut ottanut kylliksi huomioon vanhempieni toivomuksia ja olin liian ankarasti vaatinut omaisiani alistumaan minun tahtooni. Olin luullut rakastaneeni Jumalaa ja viljelleeni Hänen sanaansa. Mutta heikko oli rukoukseni ollut, ja miten usein olin rukoillut vain omia tarpeitani. Kaiken tuon näin nyt edessäni, ja suuri tuska ja katunut täytti mieleni. Näin oman heikkouteni sellaisena kuin se oli ilman itserakkautta ja omahyväisyyden kaunistelua. Olin suuri syntinen ja lankesin maahan rukoillen armoa ja anteeksiantoa. Katkerat kyyneleet kostuttivat poskiani ja minä huusin kovalla äänellä: "Rakas taivaallinen Isä, jos armon aika ei ole vielä loppuun kulunut, niin armahda minua. Suo minun hyvittää erehdykseni ja syntini. Suo tuhlaajapoikasi palata Isänsä luo ja anna minulle rauha." Olin niin vaipunut rukoukseni, etten huomannut vaimoani, joka oli palannut luokseni, ennen kuin laski kätensä olkapäälleni ja puhui minulle: "Kohota pääsi, rakkaani", sanoi hän, "pyyhi pois kyyneleesi. Ja katso eteesi!" Minä katsoin. Ja ihme ja kumma! Kuvat olivat muuttuneet. Ei kukaan syyttänyt eikä uhannut minua enää. En nähnyt enää epäystävällisiä kasvoja edessäni enkä kuullut moittivia ääniä. Sen sijaan näin pitkän jonon kirkkaita olentoja, jotka hymyilivät minulle ja sanoivat: "Etkö muista, että annoit minulle ainoan takkisi? Etkö muista, että tyhjensit kukkarosi kouraani? Etkö muista, että puristit lämpimästi kättäni? Etkö muista, että lausuit minulle ystävällisen sanan? Me kiitämme kaikki sinua". Kun nöyrytyneenä jälleen painoin pääni alas, kuiskasi vaimoni minulle: "Nuo ovat sinun hyvät työsi. Ne painavat

vaa'assa enemmän kuin erehdyksesi. Sinä olet saanut suuren armon, rakkaani. Me saamme nyt yhdessä aloittaa työmme. Sinun vaelluksesi tällä puolen on alkanut."

*

Kestettyäni tämän ensimmäisen koetukseni, joka on jokaiselle sielulle tuskan ja taistelun hetki, sain seurata vaimoni mukana hänen retkillänsä. Vaimoni oli aluksi suojelushenkini, hän sai opettaa ja neuvoa minua ja tutustuttaa minua elämään tällä puolen. Kaikkein ensiksi hän vei minut katsomaan suuria tempeleitä. Tähän saakka en nyt saanut tavata useita ystäviäni ja omaisiani. Astuessamme Rukouksen temppeliin, joka on ihana, hohtavan valkoinen rakennus ja niin korkea ja suuri, ettei ihmisjärki voi sen suuruutta käsittää, tuli vaimoni äiti meitä vastaan. Hän oli ollut minulle sanomattoman rakas, hän oli ollut niitä ihmisiä, jotka pikemmin kuuluvat taivaaseen kuin maan päälle. Hänen rakkautensa oli riittänyt kaikille, suurelle perheelleen tutuille ja tuntemattomille, ja hän oli levittänyt siunausta ympärillensä. Hän astui nyt minua vastaan avosylin ja toivotti minut tervetulleeksi. Monet hetket sain viettää hänen seurassaan ja kuunnella hänen kertovaan kertomuksiaan. Ihmeellisin kaikista hänen kokemuksistaan oli se, mitä hän kertoi Jeesuksesta. Hän oli jo eläissään rakastamaan häntä. Kun Jeesuksen oma ja opettanut lapsiaan rakastamaan häntä. Kun hän tuli tälle puolen, oli hän hyvin pian päässyt Jeesuksen oppilaaksi. Hän näki hänet ensi kerran suuressa Juhannusjuhlassa, johon kaikki sielut ovat kutsutut, ja kun Jeesus astui heidän keskelleen, kiiruhti hän hänen luokseen, polvistui maahan ja tarttui hänen vaateensa liepeeseen. Mutta Jeesus kohotti hänet maasta ja sanoi hänelle: "Tyttärensä, polvistu Jumalan eteen, elä minun. Minä olen sinun veljesi ja ystäväsi, seuraa minua. Sinä olet hyvin hoitanut sitä lahjaa, jonka Jumala antoi sinulle, olet ollut uskollinen vähässä, olet rakastanut paljon ja palvellut kaikkia. Seuraa minua." Jeesus vei hänet mukaansa Rukouksen vuorelle ja salli hänen istua jalkojensa juuressa ja kuunnella hänen opetuksiansa. Kun hänen oppiaikansa oli päättynyt, antoi Mestari hänelle suuren tehtävän. Hänellä oli ollut paljon lapsia eläissään maan päällä ja hän oli ollut hyvä äiti, joka oli kasvattanut heitä esimerkillään eikä vain sanoillaan. Ja vaikkokaikki lapset eivät olleetkaan seuranneet hänen esimerkkiään, niin kaikki rakastivat häntä. Tultuaan tälle puolelle lähän yhä rakkautella seurasi lastensa kohtaloja ja ru-

koili heidän puolestaan, jotta he oppisivat ymmärtämään Jumalan rakkautta. Mutta monta kertaa hän tunsi tuskaa huomattessaan, miten voimaton hänen rukouksensa oli, ja suuressa hädässään hän kääntyi Mestarinsa puoleen. Silloin Jeesus antoi hänelle suuren tehtävän. Hän määräsi, että hänen piti valmistaa lapsilleen yhteinen koti ja kerätä heidät kaikki luokseen. Jotkut ovat jo saapuneet tälle puoleen. Mutta vasta kun kaikki olivat koossa, hänen tehtävänsä oli suoritettu, ja Jumala sallisi palvelijansa päästä rauhaan.

*

Eräänä päivänä tuli luokseni nuorukainen, jota en tunnennut, mutta joka tuntui minusta ihmeen tutunomaiselta. Hän hymyili minulle ja kun hän huomasi epäroimiseni, sanoi hän: "Etkö tunne minua isä? Minä olen sinun poikasi, joka lähti luotasi aivan pienenä. Nyt olen täysikäinen. Minä tunsin sinut heti, sillä olen usein käynyt luonasi, vaikka sinä et sitä tiedä."

Samassa näin edessäni pienen kaksi-vuotiaan poikani seläläisena, kuin hän makasi kuolinvuoteellaan. Hän oli suloinen ja kaunis lapsi, ja minä surin häntä suuresti. Mutta voitettuani ensimmäisen suruni en kovin usein muistellut häntä. Hän oli niin pieni siirtyessään tälle puolelle, toiset lapset olivat täyttäneet hänen paikkansa sydämessäni, ja minä olin miltei unohtanut hänen olemassaolonsa. Mutta tänä hetkenä hän syntyi minulle uudestaan. Hän oli kaunis nuorukainen ja hänestä loisti ihmeellinen kirkkaus. Hänen rakkautensa minua, hänen isäänsä kohtaan oli säilynyt hänen sydämessään. Minä suljin hänet syliini, mutta tuntiessani hänen käsivartensa ympärilläni, minä häpesin. Miten huono isä olinkaan ollut, kun olin voinut unohtaa poikani. Mutta tuo kirkas ja kaunis sielu oli säilyttänyt lapsenrakkutensa.

Me istuimme pitkät hetket yhdessä, ja hän kertoi minulle kokemuksiansa. Tullessaan tälle puolelle hänet oli viety Viattomien Lasten Maahan, sillä hänellä ai ollut ketään omaista, joka olisi ottanut hänet huostaansa. Mutta niin pian kuin vaimoni äiti saapui tänne, pääsi poika hänen turviinsa, sillä isoäiti oli ollut pojan oma kulta mummo jo maan päällä. Ja kun vaimoni jonkin ajan kuluttua siirtyi myöskin tänne, pääsi poika oman äitinsä luo. Siten hän kasvoi täällä rakkauten ympäröimänä ja varttui kauniiksi nuorukaiseksi. Hän sai opiskella ja pääsi Jeesuksen oppilaaksi. Mutta minun saavuttuani tänne Mestari antoi hänelle ensimmäisen suuren tehtävän. Hänen piti tulla luokseen ja seurata mukanani pitkälle retkelle. Se oli minun ensimmäinen retkeni, ensimmäinen suuri retkeni. En ollut vielä niin voimakas, että olisin uskaltanut lähteä

tällaiselle retkelle. Sitä paitsi en olisi yksin löytänyt tietä avaruudessa, ja siksi poikani sai seurata oppaanani. Tähän saakka olin kulkenut vain kotini lähietäisyydellä, jonnekin ainoan kerran olimme vaimoni ja minä soudelleet läheisellä hopeavirralla, mutta nyt meidän oli määrä lentää ajatuksen siivillä. Se on nopein kulkuneuvo, sillä siten voi hetkessä siirtyä paikasta toiseen. Mutta vaikka ajatuskulkuneuvo on nopea, niin matkamme kesti silttenkin suhteellisen kauan. Minä olin tottumaton liikkumaan avaruudessa, ja vain poikani avulla saatoin pysyä tasapainossa ja opittiin ohjaamaan itseäni.

En kykene sanoin kuvailemaan sitä nautintoa, jonka kohaaminen avaruuteen minulle tuotti. Tuntui siltä kuin olisin saanut näkymättömät siivet, jotka nostivat minut ilmaan. Ruumiini oli kevyt kuin höyhen, mutta silttenkin tunsin suurta jännitystä, sillä niin pian kuin ajatukseni laukeisi, tunsin vaipuvani alaspäin. Minun täytyi koko ajan ponnistella pysyäkseni tasapainossa ja voidakseni lentää eteenpäin. Ilman poikani apua en suinkaan olisi jaksanut päästä päämäärääni, vaan olisin saanut palata takaisin, mutta hän auttoi minua koko ajan. Hän kiinnitti ajatuksensa minuun, ja siten seurasin häntä ikään kuin talutusnuorassa.

Aluksi päätäni huimasi, kun näin allani rajattoman eetterimeren ja yläpuolellani korkean taivaankuvun. Eetteri, joka ympäröi meitä, oli läpikuultava kirkas. Silloin tällöin me lensimme taivaankappaleiden ohi, mutta me olimme niin kaukana niistä, että näin ne vain epäselvästi. Vihdoin me käännyimme erästä tähteä kohti, ja mitä lähemmäksi me tulimme, sitä loistavammalta se näytti. Se oli kuin valoa säihkyvä pallo, ja siitä virtasi valonsäteitä joka puolelle.

Me laskeudimme alaspäin, ja poikani sanoi minulle, että olimme saapuneet Kultamaahan. Olin kuullut siitä jo aikaisemmin, sillä vaimoni oli kertonut minulle, minkälaiset ne monet maailmat ovat, joissa sielut asustavat. Kultamaa on kirkas maailma, se sijaitsee lähinnä Paratiisia ja sinne kerääntyy suuri osa niitä sieluja, jotka ovat suorittaneet työnsä Onnettomien sielujen Maassa. Kultamaassa, vaimoni oli sanonut, ei ollut enää syntiä, ei tuskaa eikä kärsimystä. Kaikki maan asukkaat olivat jo sovitaneet erehdyksensä ja syntinsä ja olivat kirkastetut. Siksi siellä vallitsi suuri kirkkaus, joka ei säteillyt mistään ulkomaailmasta lähteestä, vaan heijastui jokaisesta sielusta itsestään.

Kun me astuimme alas ja kuljimme kukkaniittyä pitkin, välähti vastaanme kukkien tuoksu ja hivelevä lämpö, ja suloinen soitto kaikui korviimme. Mistä se tuli, sitä en voinut selittää, se väreili vaan ympärilläni, mutta niin hiljaisena ja suloisena kuin henkeä. Valkopukuisia olentoja tuli vastaanme tervehtien meitä ja viitaten meidän kädellään. Poikani ymmärsi heidän äänettömät sanansa

ja johti minut vuoren rinteelle, missä lukematon joukko sieluja oli koolla. Me istuimme ruohikkoon hiukan syrjään muista, jotka näyttivät odottavan jatakin. Ja äkkiä tuntui voimakas humahdus. Johtuiko se siitä, että suuri valkopukuinen joukko kohosi äkkiä pystyyn, vai siitäkö, että näkymättömien siipien kannattamana saapui olento, joka oli kaikkia muita kirkkaampi ja hohtavampi. Hän tervehti kohohtaen kätensä, ja kaikki vastasivat samoin hänen tervehdykseensä. Samalla kuului soittoa ja laulua, ikäänkuin sadat soitto koneet ja tuhannet äännet olisivat kajahuttaneet ilmoille ihania säveliä. Se oli niin valtavaa, että ummistin silmäni ja vaivuun maahan.

Jeesus meidän Mestarimme, seisoi keskelläme! Hänestä levisi niin häikäisevän voimakas ja kirkas valo, että minun täytyi painaa katseeni maahan. Mutta silttenkin näin hänet, joskin usvan läpi. Hän alkoi puhua. Hänen äänensä oli kuin tuulen humina, kuin valon värähtely, kuin tuhannet luonnon äänet, joita ihminen kuulee kirkkaana sunnuntaiaamuna samoilleensa luonnon helmassa. Mutta hänen äänensä värähteli samalla niin syvin ja salaisiin sävelin kuin ääni, joka puhuu ihmisen sielussa, ja jota ei voi kuulla kuulevien korvin, vaan sisäisin aistimin. Se huokui rakkautta, armoa, hyvyttä, laupeutta, anteeksiantoa. Minä kuuntelin hartaana ja sieluuni tunkeutui ihmeellinen rauha ja ilo. Olin niin vajonnut hartaaseen mielialaani, että säpsähdin ikään kuin olisin hereännyt unesta, tuntiessani käden olkapäälläni. Ja kohottaessani katseeni kohtasin kaksi syvää, lempeää silmää, jotka tunkeutuivat sieluuni saakka.

"Poikani", kuulin hänen sanovan, sillä Mestarini oli astunut luokseni, "olet tervetullut luoksemme. Sinun syntisi ovat anteeksiannetut. Mutta sinun, niin kuin kaikkien muidenkin, on ne sovitettava. Sinulla on kuitenkin vapaa tahto ja vapaa valinta. Voit palata maan päälle, jos jälleensyntyneenä haluat sovittaa erehdyksesi, mutta voit myös sovitustyön suorittaa täällä. Jos palaat maan päälle, niin kärsimyksesi on helpompi, mutta pitkäaikaisempi. Jos suoritat sen täällä, on kärsimyksesi raskas, mutta lyhytaikainen. Saat valita itse." Minä painoin pääni alas, valinta tuntui minusta raskaalta. Mutta kohottaessani jälleen katseeni näin vaimoni edessäni. Ja hän hymyili minulle. Miten hän oli siihen tullut, en tiedä. Mutta ihmeellinen voima virtasi hänestä minuun, ja epäily katosi mielestäni. "Mestarini", minä sanoin, "suo minun täällä sovittaa syntini."

"Rauha olkoon sinulle", hän lausui siunaten minua. Hän haihtui sitten silmistäni, ja minä vaivuun maahan. Ja kun tulin tuntoihinni, olin vaimoni kodissa, ja poikani ja vaimoni seisivat vuoteeni ääressä. He hymyilivät molemmat, rauha laskeutui ylitseni, ja minä vaivuun jälleen uneen.

Pitkä matka oli väsyttänyt minua niin suuresti, että sain levätä kauan sen jälkeen. On ihmeellistä, miten heikot sielun voimat ovat ennen kuin on saanut kyllikseen levätä ja virkistyä. Kotimme puutarhassa oli kristallinkirkas lähde ja sen vesi virkisti minua suuresti. Sain myös heidelmiä syödäkseni ja niiden vahvistava voima oli ihmeellinen. Kun voimat vahvistuivat, ei sielu tarvitse enää muuta kuin henkistä ravittoa. Mutta alussa se kaipaa muutakin ravintoa, sellaista mikä vahvistaa uutta henkiruumista.

Minkälainen on henkiruumis? Se vastaa täydellisesti aineellista ruumista, mutta on paljoen kevyempää ainetta. Sillä on myös oma valonsa, joka lisääntyy sitä mukaa kuin sielu kirkastuu. Sielu saa henkiruumiin heti tultuaan tälle puolen. Kuolema merkitsee uudestisyntymistä, ja myöhemmin, kun sielu on kypsä siirtymään korkeammalle kehitystasolle, tapahtuu sekin kuoleman kautta, vaikka se ei ole väkivaltainen niin kuin usein siirtyminen maan päältä tälle puolen, ainoastaan uneen vaipumista. Kun sielu herää tästä unesta, on hän saanut jälleen uuden ruumiin, paljoa kirkkaamman ja kauniimman kuin edellinen oli. Siten tapahtuu yhä uudestaan, kunnes sielu kohoaa Paratiisiin saakka. Ruumis katoaa vasta kun sielu kohoaa Paratiisista kaikkein korkeimmalle kehitystasolle, mutta siitä siirtymisestä ei meillä ole lupa puhua. Se on Jumalan salaisuus, jota ei ihmisille ilmaista.

Ainoa olotila, jossa sielu on ruumiiton ennen kuin hän on päättänyt pitkän vaelluksensa, on se, jolloin hän odottaa vuoroaan päästäkseen maan päälle ja yhtyäkseen aineelliseen ruumiiseen. Sielu on silloin myös sukupuoleton. Hän on kuin pieni kipinä avaruudessa. Näillä sieluilla on omat suojelijansa, jotka vartioivat ja hoivaavat heitä ja saattavat heidät maan päälle. He elävät eristettyinä kaikista muista sieluista, jotta he pysyisivät puhtaina ja kirkkaina. Mutta he ovat täysin tietoisia sieluja, tietoisia omasta tehtävästään ja Jumalan armosta. Kun yksi joukosta saa seurata suojelijan mukana, vallitsee suuri ilo toisten parissa. Sillä jokainen tietää, mikä heidän tehtävänsä on, ja iloitsee, kun jouku saa alottaa vaelluksensa.

Poikkesin varsinaisesta kertomuksestani, mutta tahdoin selittää tämänkin seikan, jota vain harvat tuntevat. Tuota syntymätön sielu on ihmisen alku, joka on lähtenyt suoraan Jumalasta. Kun se yhtyy ruumiiseen, syntyy uusi ihminen. Ja kun ihminen on päättänyt maallisen vaelluksensa, siirtyy sielu tälle puolen, vaeltaa täällä toiselta kehitystasolta toiselle, kunnes hän eroaa kokonaan ruumiista ja palaa jälleen Jumalan luo. Sellainen on sielun kiertokulku ja elämä.

*

Olin ollut jo jonkin aikaa tällä puolen, kun vaimoni vei

minut eräänä päivänä mukanaan maan päälle. Olin käynyt entisessä kodissani jonkun kerran ja koettanut puhua omaisilleni, mutta suureksi surukseni he eivät voineet kuulla ääntäni. Olin myös käynyt lapsuudenkodissani, sillä vanhempani olivat yhä maan päällä, mutta yhtä huonolla menestyksellä. Nyt me lähdimme jälleen vanhempieni luo, ja kun me tulimme äitini huoneeseen, näin hänen lepäävän vuoteellaan, ja vuoteen vieressä näin vanhan isäni ja sisareni. Huomasin heti, että äitini aika jättää maallinen majansa oli tullut. Hän makasi aivan liikkumattomana, silmät ummessa. Hän ei nähnyt ketään ympärillään eikä tuntenut kipuakaan, vaikka hän valitti ja huohotti.

Miten kiihtunut ja keltainen hän oli maatessaan siinä, minun äitini, joka aikoinaan oli ollut niin kaunis ja kukoistava.

Kumarruin hänen puoleensa ja hyväilin häntä. Silloin hän avasi silmänsä, ja kirkas valo levisi hänen kasvoilleen. Hän liikkui huuliaan, mutta ääntä ei kuulunut. Mutta hän oli tuntenut minut. Nyt hänen sielunsa alkoi erota suumiista. Minä näin miten se kohosi hienona usvana pääpuolelta ja kerääntyi pilveksi hänen ruumiinsa yläpuolelle. Siinä meidän silmiemme edessä hänen kirkastunut ruumiinsa syntyi, se oli monta vertaa kauniimpi kuin hänen aineellinen ruumiinsa koskaan oli ollut. Hän heräsi niin kuin pitkästä unesta, tunti meidät ja kohosi pystyyn. Hän katsoi liikkumatonta ruumista vuoteella ja hän katsoi isääni ja sisartani, jotka olivat polvistuneet vuoteen ääreen. Hän laski kätensä isäni päälle ja kuiskasi helliä sanoja hänelle, mutta vanhus ei kuullut häntä. Isäni peitti vain kasvonsa käsiinsä ja sanoi nyhkyttäen: "Minun enkelini on nyt poissa."

Me tartuimme äitini käteen, ja siten me kohosimme ylöspäin. Minä nostin hänet käsivarsilleni, sillä hän horjalti ja näytti vaipuvan uneen. Me palasimme kotiimme ja laskimme äitini kukkavuoteelle. Hän nukkui siinä pitkän aikaa, sillä hän oli vanha ja oli sairastanut kauan. Me valvoimme vuorotellen hänen luonaan ja rukoilimme hänen puolestaan.

Kun hän heräsi, näki hän meidät ja ilomme oli suuri. Hän ei jaksanut heti puhua, mutta hänen katseensa ilmaisi suurta rakkautta. Hän oli rakastanut meitä molempia eläisiämme yhdessä maan päällä, ja nyt olimme jälleen yhdessä. Eikä kestänyt kauan enne kuin vanha isänikin pääsi luoksemme. Se oli suuri ilon ja riemun päivä meille kaikille. Vanhempani olivat olleet onnelliset pitkän yhdyselämänsä aikana. He olivat uskollisesti rakastaneet toisiaan ja lapsiansa. Heidän kotinsa oli rakkauden tyyssija, josta kaikki erimielisyydet ja riidat olivat karkoitettut. Rakkaus on suurin perintö, minkä vanhemmat voivat jättää jälkeensä. Sen voima on rajaton, se ei koskaan katoa, vaan jatkuu tälläkin puolella. Se on voimakkain

silta näkyvän ja näkymättömän maailman välillä. Se on osa Jumalan ja Mestariimme rakkautta, joka kohdistuu koko luomakuntaan.

*

Tapasin kerran erään sielun, joka riensi syli avoimna vastaan. En ensi hetkenä tuntenyt häntä, sillä hän oli loistavan häikäisevä, mutta kun hän huomasi hämmennykseni, sanoi hän:

"Etkö tunne minua? Olen ystäväsi. Etkö muista, että olimme usein yhdessä niinä aikoina, jolloin sinä olit lapsi?" Samassa tunsin hänet. Hän oli jo vanha minun lapsuudessaani, mutta minä rakastin häntä. Miten monta kertaa olin istunut hänen jalkojensa juuressa ja kuunnellut hänen satujaan ja tarinoitaan, joita hänellä oli loppumaton varasto. Hänen kertomuksensa olivat niin jännittäviä, että niitä kuunnellessa unohtuivat usein sekä läksyt, ateriat että makuullemenoaika. Hän asui tätini kodissa samoin kuin minäkin kouluajanani. Hän oli noita vanhan ajan naimattomia naisia, jotka aina olivat valmiit auttamaan ja palvelemaan. Hän oli kokonaan riippuvainen sukulaisistaan, mutta hän palkitsi heidän hyvytensä monella tavalla. Varsinkin hän oli hyvä meille lapsille ja keräsi meidät huoneeseensa iltaisin, kun tätimme ei ollut kotona. Mitä hän merkitsi minulle, kasvavalle pojalle, joka lukuvuoden aikana olin poissa kotoani, sitä en voi sanoa selittäen. Hän muutti tälle puolen jo ennen kuin olin päättänyt koulunkäyntini. Sillä niin kuin jo sanoin, hän oli maan päällä oppinut palvelemaan muita. Hän oli ollut nöyrä ja hurskas mieleltään ja valmistunut lähtöön. Hänen asuntonsa oli Onnellisten Sielujen Maassa, ja hän vei minut mukanaan sinne lyhyelle käynnille. Hänen opastuksellaan sain tutustua tähän ihanaan maahan. Me vaelsimme paikasta toiseen, ja kun väsyin, istuimme hänen majansa ulkopuolella, ja hän kertoi mielellään nyt niin kuin ennenkin. Mutta hänen kertomuksensa olivat entistä paljon kauniimmat. Hän oli ollut Mestariimme oppilaana, oli saanut ammentaa tietoja ja totuutta hänen jalkojensa juuressa. Hän oli saanut hoitaa ja opettaa lapsia Viattomien Sielujen Maassa, ja vaikka hän nyt oli paassyt rauhaan, kävi hän edelleen holhokkejansa tervehtimässä. Hän vei minutkin Lastentarhaa katsomaan, ja kerran pääsin hänen kanssaan siihenkin maahan, missä syntymättömät sielut oleskelevat. Käyntini lapsuuteni ystävän luona vahvisti minua ihmeellisesti. Kun palasin taas omaan kotiini, olin kuin uudesti syntynyt. Ja se olikin tarpeen, sillä minulle alkoi nyt työ onnettomien sielujen parissa, mikä on varsin raskasta, joskin sielläkin usein sain kokea tyydytystä.

*

Eräänä päivänä tuli luokseni valoisa olento. "Olen oppaasi", hän sanoi, "olen saanut tehtäväkseni saattaa sinut Onnettomien Sielujen maahan, sinä valitsit raskaan työn täällä, ja nyt se alkaa. Sinä et ehkä tiedä, että monet meistä suorittavat pelastustyötä alemmissa maailmoissa. Se on suuri Jumalan arm. Siten me, jotka suoritamme tätä työtä, kirkastumme ja valmistumme kohoamaan korkeampiin maailmihin ja samalla autamme niitä onnettomia, jotka joko syntiensä tai tietämättömyytensä vuoksi oleskelevat pimeydessä. Joka kerta kun voimme pelastaa sielun, merkitsee se meille itsellemme askelta ylöspäin ja eteenpäin." Oppaani tarttui käteeni, ja lähdimme matkaan. Me saavuimme portille, josta laskeutui tie alaspäin. Mitä syvemmmälle laskeuduimme, sitä jyrkemmäksi tie muuttui ja sitä rosoisempi se oli. Mutta me kuljimme niin kevyesti, että jalat tuskin koskettivat maata. Aluksi vallitsi hämärä ympärillä, mutta usva sakeni, ja vihdoin olimme täydessä pimeydessä. Vain korkealla päämme yläpuolella vilkkui vähäinen valo, se oli kuin ikkuna korkean rakennuksen katossa.

Olin varmaan kompastunut, ellei oppaani olisi taluttanut minua ja välillä valaissut lyhdyllään tietä. Seutu oli toivottomampia mitä koskaan olen nähnyt. Me olimme joutuneet syvään kaivoon. Sen kupeista juoksi vettä, ja tie oli koskeaa ja liukas. Syvemmillä kulki sivu-teitä joka suunnalla. Se oli kuin vanhanajan katakombi sokkeloisine teineen, jossa ilma oli kylmä ja kostea. Aluksi en nähnyt mitään, vain silloin tällöin osui korvaani hiljainen ääni, valitus tai voihekina. Vähitellen aloin tottua pimeyteen ja saatoin erottaa siinä joitakin varjoja. Kun me pysähdyimme tien risteykseen, valaisi oppaani luolaa, joka avautui eteemme. Siellä kallion kupeella näin sielun kahlehdittuna. Hän makasi aivan liikkumattomana, vain rinta kohoili tuskasta. Me pysähdyimme hänen luokseen, ja oppaani puhutteli häntä. Aluksi hän ei osoittanut vähimmälläkään tavalla huomionsa tuloamme, mutta vihdoin hän nosti hiukan päätään. "Miksi kiusaat minua", hän sanoi valittavalla äänellä, "anna minun olla". - "Minä tuon sinulle apua", sanoi oppaani, "seuraa meitä, niin pääset kahleistasi vapaaksi". - "Sinä valehtelet", huusi onneton sielu, "etkö viimeksikin käydessäsi täällä luvannut apua? Ja mitä sinä teit? Kiristit vain kahleita, kiusasit minua entistä enemmän."

Katsoin ihmeissäni oppaaseeni, mutta hän viittasi kädellään luolan toiselle puolelle. Ja siellä kauhukseni näin julman olennon, joka nauroï ääneensä. "Seuraa minua",

sanoi tämä onnettomalle, "minä vien sinut iloon ja riemuun. Minä katkaisen kahleesi. Seuraa minua." Onneton sielu koetti kohota pystyyn, hän ojensi kätensä sille, joka viimeksi oli puhunut, mutta vaipui jälleen maahan.

Oppaani peitti kasvonsa kädellään ja veti minut syrjään. "Tuo toinen kerää sieluja Pimeyden ruhtinaan valtakuntaan varten", sanoi hän. "Hänen valtansa on suuri. Mutta me taistelemme hänen kanssaan jokaisesta sielusta, kunnes voitamme hänet. Tule poikani, tällä kertaa emme voi enempää. Mutta palaamme jälleen."

"Jumalan rauha", hän sanoi kääntyen onnettoman puoleen, ja laski kätensä hänen alkapäälleen. "Sinun aikasi ei ole vielä tullut. Mutta muista, että Jumala ei unohda suurintakaan syntistä, hän on kärsivällinen ja armollinen. Hän on rakkaus." Me palasimme samaa tietä kuin olimme tulleetkin. Pimeys jäi taaksemme ja valo ympäröi meitä jälleen.

*

Käynti Onnettomien Sielujen Maassa kalvoi kauan mieltäni. Minä rukoilin onnettomien puolesta ja kysyin neuvoa opaalta ja suojelijaltani, miten voisin heitä auttaa. Monta kertaa seurasin opastani näille maanalaisille retkille. Sillä syvällä maan alla niin sanoakseni heidän piirinsä sijaitsi, syvällä Kesämaan alla, jossa vallitsi valo ja ilo ja missä sielut ovat onnellisia.

Kerran tällaisella retkelläni tapasin sielun, joka luuli yhä elävänsä maan päällä ja olevansa sairaalassa. Oppaani selitti minulle, että hän oli itse lopettanut elämänsä. Se oli suuri synty, selitti hän, suurimpia mihin ihmiset voivat tehdä itsensä syytäksi. He luulevat voivansa päästä vapaiksi kärsimyksistään lopettamalla elämänsä, mutta siinä he erehtyvät suuresti. Heidän kärsimyksensä lisääntyvät tällä puolen vain monikertaisesti. Mutta on kahdenlaista itsemurhaa. Tahallista ja tiedotonta. Jos sairaa ihminen, sellainen, joka on kadottanut järkensä valon, tekee itsemurhan, ei se ole yhtä suuri synty kuin jos joku vapautuakseen edesvastuuta tai itsekkäistä pyyteistä sen tekee.

Sielu, jonka tapasin pimeydessä, oli sellainen, joka tahottomattaan oli tehnyt tämän teon. Hän oli kauan sairastanut, ollut sairaalaan suljettuna, mutta jollakin tavalla päässyt karkaamaan ja lopettanut elämänsä. Herätessään tällä puolen hän ei käsittänyt siirtyneensä toiseen maailmaan, vaan luuli edelleen sitä uudeksi keinoksi, jolla häntä koetettiin parantaa. Kun tulin hänen luokseen, ter-

tervehti hän minua ystävällisesti ja pyysi, että voisin hänet kotiin vaimonsa ja lastensa luo. Hän luuli minua hoitajaksi tai lääkäriksi. Hän muisti kauan sairastaneensa ja oli kovin onneton yksinäisyydessään. Minä koetin varovaisesti selittää hänelle, että hän oli siirtynyt tälle puolen, ja hän oli ylen hämmästynyt, ikään kuin hän olisi herännyt painajaisunesta. Mutta hän ei sittenkään ymmärtänyt, että itse oli lopettanut elämänsä. Minä sain viedä hänet Lepokotiin, jossa häntä hoidettiin, mutta vaikka hän oli nyt rauhallinen ja tyytyväinen, vaivasi häntä sittenkin omituinen tunne, ikäänkuin hänellä olisi salattu jotakin. Kun vihdoin Hän käsitti, miten suuren synnin hän oli tehnyt, ja vaikka koetin lohduttaa häntä ja puhua hänelle Jumalan suuresta armosta, niin hän ei uskonut voivansa saada armoa. Sain viedä hänet temppeleihin ja siellä hän vähitellen pääsi vapaaksi tuskastaan ja kärsimyksistään.

Toisin on sen laita, joka itsekkäässä tarkoituksessa tekee lopun elämästään. Elämä on Jumalan laina, joka on maksettava takaisin. Ja ihmisen tulee hoitaa tätä lainaa, jotta se kasvaisi korkoa, s.o. hänen tulee kehittää elämäänsä, niin että se tulisi Jumalalle otolliseksi. Kun Jeesus puhui isännästä, joka lainasi palvelijoilleen rahasumman, tarkoitti hän tällä vertauksellaan juuri sitä elämän lainaa, jonka Jumala antaa jokaiselle ihmiselle. Se on hyvin hoitanut lainaansa, joka kartuttaa sen kaksinkertaiseksi, s.o. kehittää elämäänsä, jotta hän voisi kirkastuneena astua Jumalan eteen. Mutta se, joka tuo lainan kartuttamattomana takaisin Jumalalle, s.o. joka ei ole kehittänyt elämäänsä ja sieluaan, hän on ollut huono palvelija, joka on hoitanut huonosti Jumalan antamaa lainaa. Ja se, joka itse lopettaa elämänsä, joka on tuhonnut ja tuhlanut Jumalan lainan, hän tulee tyhjin käsin tälle puolen. Ihmiset eivät aavista mitä he tekevät, kun he tahallisesti lopettavat elämänsä. He eivät tuota vain itsellensä pitkäaikaista kärsimystä ja joudu Pimeyden vallan kiusattavaksi, vaan he ovat myös loukanneet sitä elämän kipinää, joka on jumalallinen. Se on rikos Pyhää Henkeä vastaan. Se on suurin synty mihin ihminen voi tehdä itsensä syyttäväksi. Mutta niin suuri synty kuin se onkin, on siitäkin pelastus olemassa. Mutta se on pitkäaikaisen katumuksen ja sovituksen ja anteeksiannon ja armon tulos. Jumala on rakkaus, Hän on pitkämielinen ja armollinen. Mutta ihmisen, joka näin suuresti on rikkonut Häntä vastaan, täytyy kokonaan puhdistautua ja vasta kärsittyään ankaran rangaistuksen hän voi päästä vapaaksi.

Jokainen, joka saapuu tälle puolelle, on aluksi synnin tahleissa. Mutta niiltä, jotka ovat hoitaneet tunnollisesti ja uskollisesti Jumalan antamaa lainaa, synnin kahleet helposti katkeavat, ja he pääsevät vapaiksi ja saavat

aloittaa kehityksensä tällä puolen. He saavat opiskella ja tehdä työtä, he saavat rukoilla ja palvella Jumalaa ja pääsevät Jeesuksen oppilaiksi.

Sanoin, että he saavat rukoilla. Kuinka monet, jotka tulevat tälle puolen, saavat ensi työkseen oppia rukoilemaan. Monet hyvät ja rehelliset ihmiset, jotka eläessään ovat tehneet parastaan, eivät ole ymmärtäneet, minkä suuren lahjan Jumala on rukouksessa antanut ihmisille. He eivät ole koskaan rukoilleet, eivät koskaan kiittäneet Jumalaa, ja kun he tulevat tänne, eivät he osaa rukoilla. Siksi heidän suojelijansa saattavat heidät Rukouksen Temppeleihin, jossa heidän on pakko viipyä, kunnes he oppivat rukoilemaan.

Kun ensi kerran oppaani kanssa saavuin Rukouksen Temppeleihin, näin ihmeekseni siellä suuren joukon sieluja. Useat olin tuntenut maan päällä, toiset tunsin nimeltä. Jos minulta eläissän maan päällä, mikä kohtalo heitä odotti tälläpuolen, niin en olisi epäröinyt vähääkään sanoessani, että heille oli varattu paras osa. Sillä he kaikki olivat hyviä, rehellisiä, kunnioitusta ja arvonantoa nauttivia ihmisiä. Ja sittenkin he olivat tuomitut oleskelemaan Rukouksen Temppeleissä. Heidän rangaistuksensa tai oikeastaan heidän koetuksensa, ennekuin he pääsivät edelleen kehittymään, oli se, että heidän piti oppia rukoilemaan. Vasta sitten kun he olivat sen oppineet ja nöyrästi tunnustaneet Jumalan voiman ja rakkauden, he pääsivät vapaiksi.

Monelle tämä on kova koetus. Mutta verrattuna moneen muuhun, tämä on sittenkin helppo.

Ihmiset, oppikaa rukoilemaan jo ollessanne maan päällä. Älkää antako maailman karkoittaa mielestänne lapsuudenaikeista rukoustanne, jonka äitinne huulilta olette oppineet. Se on kallisarvoinen lahja, suurempi perintö kuin maallinen tavara. Rukous avaa teille portit tällä puolen, se pelastaa teidät monesta kärsimyksestä. Se on se tunnustana, jota teiltä tänne tullessanne vaaditaan. Rukous tuo mukanaan Jumalan siunauksen.

*

Te ihmiset tunnette joukon tähtiä, mutta monet ovat niin kaukana, että teidän on mahdoton vahimmillakaan kaukoputkillanne ylettyä niihin saakka. Kaikissa tähdissä on eloa. Monet sielut asuavat tähdissä pitemmän tai lyhyemmän aikaa, ja jokainen sielu, oltuaan jonkin aikaa tällä puolen, saa oleskella tähdissä. He oleskelevat niissä eri tarkoituksissa. Toiset ovat asettuneet tähtiin tutkiakseen oloja ja elämää niissä, toiset käyvät valitsemassa itselleen sopivan asuinsijan. Monet lähtevät tähtiin vain oppiakseen lentämään ajatuksen siivillä.

Erittäin mielenkiintoinen tähti on Andromeda. Sinne lähetetään sellaiset sielut, jotka maan päällä eläissään eivät ole uskoneet Jumalaan. He ovat olleet hyviä ihmisiä ja seuranneet korkeaa moraaliala elämässään, mutta eivät ole tahtoneet tunnustaa Jumalan olemassa-oloa eikä voimaa. Tavallisesti tällaiset sielut lähetetään Rukouksen Temppeleihin, mutta elleivät he siellä opi ymmärtämään Jumalan voimaa ja rukoilemaan Häntä, siirtyvät he Andromedaan. Se ei ole rangaistus, se on vain koetus. Siellä jokainen joutuu Jumalan Hengen yhteyteen ja nöyrytyy ja tunnustaa Jumalan suuruuden. Tässä tähdessä oleskelee sieluja, jotka maan päällä eläissään kuuluvat eri kansakuntiin. Voisi sanoa, että se edustaa koko sivistynyttä maailmaa pienoiskoossa. Siellä on kaikkien eri tieteiden harjoittajia, taitelijoita, kirjailijoita, valtiomiehiä jne. Siellä on kruunupäitä, rikkaita ja köyhiä, miehiä ja naisia. Mutta naisia paljon vähemmän kuin miehiä. Eikä ainoatakaan lasta. Sielut elävät siellä rauhassa keskenään, sillä kullakin on oma tehtävänsä ja kukin toteuttaa omia aatteitaan. He ovat kaikki olleet aatteen ihmisiä ja yhä vieläkin he asettavat aatteensa kaikkea muuta korkeammalle.

Mutta se, joka satunnaisesti saapuu tähän tähteen ja näkee nämä sielut, hämmästyttävä tarkastaessaan lähemmin heitä ja heidän elämänsä. Nuo sielut ovat kaikki sokeita ja kuuroja. He voivat ajatuksen välityksellä puhua keskenään, mutta he eivät näe toisiaan eivätkä kuule ääntä. Mutta ajatus on heillä sitä herkempi ja myöskin tunto. He voivat tuntea valoa ja lämpöä. Aika ajoittain voimakas valo- ja lämpövirta syöksyy heidän tähtensä yli. Silloin sielut pakenevat luoliinsa, sillä he pelkäävät tuota voimakasta virtaa. Se on heitä itseään paljon voimakkaampi, he eivät ymmärrä sitä ja he pelkäävät ottaa siitä selkoa. Sillä se on Jumalan voima, jota he eivät tahdo tunnustaa.

Joskun Mestariimme lähettää sanansaattajansa heidän luokseen. He keräävät sielut ympärilleen ja opettavat heitä ja sallivat heidän myös tuoda esiin omat mielipiteensä. Joskus syntyy hyvin mielenkiintoisia väittelyjä, sillä sielut ovat vakavasti tutkineet Jumalan olemassa-olon mahdollisuuksia, ja koettavat ankarasti pitää puoliaan ja kumota sanansaattajien väitteitä. Maan päällä tällaiset keskustelut herättäisivät suurta huomiota, kumpainenkin puolue keräisi kannattajia ympärilleen, mutta tällä puolen asiantilaita on toinen. Jos sanansaattajat eivät voi saada sieluja ymmärtämään, että he ovat väärässä, eivätkä kykene avaamaan heidän silmiään ja korviaan totuudelle, niin Mestariimme itse tulee heitä opettamaan ja pelastamaan. Samoin kuin hän eläissään maan päällä auttoi silloin, kun hänen opetuslapsensa epäonnistuivat, samoin hän auttaa nytkin. Oppikin voi olla pahennukseksi, jos se sokaisee silmät ja sulkee korvat, niin ettei ihminen tai sielu voi

nähdä Jumalan suuruutta, eikä kuulla hänen sanomaansa. Oppiakkin on käytettävä oikein, ei sallittava sen kovettaa sydäntä eikä hävittää silmien ja korvien näkö- ja kuulokykä. Sillä se, joka antaa viisauden ja opin sokaista itseään, niin ettei hän näe itseään pitemmälle, saa kärsiä kauan tultuaan tälle puolen, seuratkoon hän elämässään miten korkeata moraalia tahansa. Jumala seisoo opin ja viisauden yläpuolella. Hän on kaiken Herra.

*

Niin pian kuin jaksoin, sain aloittaa opintoni. Tällä puolen on kouluja ja yliopistoja, tempeleitä ja suuria saleja, joihin sielut kokoontuvat kuuntelemaan opettajien opetusta. Meillä on eteviä opettajia, jotka tuhansia vuosia sitten elivät maan päällä ja tultuaan tänne ovat saaneet opiskella Jeesuksen johdolla.

Minä pääsin yliopistoon, ja sain ruveta lukemaan lääketiedettä, koska olin aina ollut siihen kiinnostunut. Opettajanani oli korkea henki, joka oli elänyt Jeesuksen vaeluksen aikana maan päällä ja oppinut häneltä parannusta. Kaikki parantajat täällä seuraavat samoja menetelmiä kuin Jeesuskin maan päällä. He parantavat rukouksen voimalla ja turvaavat Jumalan apuun. Mutta jotta sitä voisi tehdä, vaaditaan paljon opiskelua ja syventymisiä luonnon lakeihin. Rukous ei yksin auta, jollei tunne ihmisruumiin rakennetta. Jokaiselta parantajalta vaaditaan, että hän osaa tutkia sairasta ja määrätä hänen tautinsa laadun, ja kun hän on sen tehnyt, keskittää hän rukouksensa ja parantavat ajatuksensa sairaaseen kohtaan. Hänen silmänsä on kuin Röntgensäde, joka läpäisee lihakset ja kudokset, ja hänen kätensä voi tunkeutua sairaaseen kohtaan, poistaa sairaloiset kudokset, suorittaa leikkauksen ja parantaa haavan. Tätä parantamiskeinoa me saamme käyttää, kun joku ihminen kääntyy Jumalan puoleen rukoillen parannusta. Mutta tämä on vain toinen puoli parantajan työtä. Paljoa tärkeämpi on henkinen parantaminen, eikä se kohdistu vain ihmisiin, vaan myöskin sieluihin tällä puolen. Se vaatii paljon syvempää ja pitkäaikaisempaa opiskelua kuin ruumiin parantaminen.

Opiskelumme kuuluu sekä opettajien puheiden eli luentojen kuunteleminen että kirjojen tutkiminen. Meillä on yliopistossamme laaja kirjasto, se on sijoitettu marmoriseen rakennukseen, jossa kaikki seinät ovat täynnä kirjoja. Mutta millaisia kirjoja! Kullakin kirjalla on oma valonsa, ja kun kirjan ottaa käteensä, värähtelevät ajatukset siitä suoraan aivoihin. Se on kuin musiikin kuuntelemista, jokainen sävel muuttuu meidän aivoissamme kuvaksi ja ajatukseksi. On myöskin sellaisia kirjoja, jotka ovat valot-

tomia, niiden lehdet ovat tyhjä, kirjoittamattomat. Oppilaiden tehtävänä on täyttää ne ajatuksilla. Moni, joka on kerännyt paljon oppia ja viisautta maan päällä, saa tämän tehtävän suorittaakseen.

Kirjaston keskellä on alttarin tapainen rakenne ja siinä lepää kultaisella alustalla kirja. Se on niin iso, että sen suuruutta ei voi ihmiskielellä selittää. Siihen jokainen oppilas kirjoittaa nimensä. Ja sen mukaan kuin hän edistyy, merkitään kirjaan hänen saavutuksensa. Se on merkittävä kirja, josta yhdellä silmäyksellä voi lukea nimensä kirjoittaneen koko elämän sekä maan päällä että tällä puolen. Siinä on kultaisia sanoja tai oikeastaan ajatuksia, ja mustia sanoja. Mutta jokainen voi työllään ja rakkaudellaan ja rukouksillaan muuttaa mustat sanat kultaisiksi.

*

Opiskeluaikani kesti kauan. Mutta samalla kun opiskelin, sain myös tehdä työtä. Minut lähetettiin pelastamaan sieluja. Se oli raskasta työtä. Joka kerta, käytyäni siellä, sain levätä jonkin aikaa, ja suurena virkistykseenä olivat minulle silloin monet vanhat ystävät, jotka ennen minua olivat saapuneet tälle puolen. Me keskustelimme yhdessä, me lauloimme, me kävelimme puitten varjossa ja kuuntelimme lintujen viserrystä ja me rukoilimme ja ylistimme Jumalaa ja Hänen suurta armoansa.

Sattui myös joskus, että tapasin Onnettomien Sielujen maassa entisiä ystäviä maan päältä. Kun minun oli lähestyttävä sellaisia sieluja, tuntui se kovin raskaalta. Minä näin heidät silloin niin sanoakseni alastomina. ilman sitä kaunista verhoa, jonka kunnia ja rikkaus ja korkea asema antaa ihmiselle. Minä näin heidän salaiset ajatuksensa, joita he eläessään maan päällä olivat tarkasti kätkenneet ja heidän salaiset syntinsä. Ja minä näin heidän kärsimyksensä ja tuskansa. Se oli kovin raskasta ja vaikeaa, ja jos olisin itse valinnut, olisin paennut pois. Mutta olin itse valinnut tämän tehtävän. Tahdoin kernaammin kehittää sieluani tällä puolen kuin palata maan päälle.

Koetin puhua näille onnettomille, jotta he ymmärtäisivät erehdyksensä ja heikkoutensa ja katuisivat tekojaan, mutta monet olivat niin kiinni maassa, etteivät kuunnelleet minua. En tiedä myöskään saattoivatko he nähdä minua, niin sokaistut olivat heidän silmänsä. Ja monet, jotka kuulivat ääneni, karkoittivat minut luotaan. Mutta oli toisia, jotka nöyrästi kuuntelivat sanojani ja pyysivät apua, ja minä sain viedä heidät mukanani korkeampiin olotiloihin. Muistan erikoisesti erään tapauksen. Hän oli ollut pappi eläissään maan päällä. Hän ei ollut syyppää mihinkään suureen syntiin, ja oli nauttinut kaikkien kunnioitusta. Hänellä oli suuret puhujalahjat, mutta hän oli kovin ahdas

mielipiteiltään ja ankara tuomiossaan. Hän ei ymmärtänyt Jumalan rakkautta, vaan julisti ihmisille vain Jumalan vihaa ja ankarautta. Hän tuomitsi ikuisen kadotukseen jokaisen, joka ei täyttänyt Jumalan tahtoa juuri sillä tavalla kuin hän sen käsitti. Hän oli usakossaan ylpeä ja itsetietoinen ja omahyväinen.

Hänen tullessaan tälle puolelle ei kukaan ollut häntä vastassa. Hänen elämänsä oli ollut vain lakia, mutta ei rakkautta. Ei mikään side liittänyt häntä keneenkään tällä puolen. Tosin hänen vanhempansa olivat ennen häntä tulleet tänne, mutta kun hän ei ollut koskaan rakkaudella muistanut heitä, olivat siirtyneet jo niin kauaksi, etteivät edes tienneet, että heidän poikansa oli saapunut. Sillä sielut, niin kernaasti kuin ne haluavatkin käydä omaistensa luona maan päällä, eivät voi päästä heidän lähelleen, jolleivät nämä avaa heille sydämensä ovea.

Siten pappi tuli yksin tälle puolen ja joutui heiti Onnettomien Sielujen Maahan. Herättyään hän hämmästyti suuresti kun hän huomasi olevansa pimeydessä. Hän muisti sairastaneensa ja eronneensa elämästä maan päällä, mutta hän luuli pääsevänsä suoraan Paratiisiin. Sen sijaan hän olikin pimeydessä. Hän oli ollut kiivas mies eläissään maan päällä, ja tämä ominaisuus oli seurannut hänen mukanaan tällekin puolen. Hän kiihastui ja koetti päästä pois pimeydestä, mutta se ei onnistunut. Hänen huultensa yli tulvi kovia sanoja ja vihdoin hän kiihkeydestä aivan uupuneena kaatui maahan ja meni tajuttomaksi. Siinä tilassa minä hänet löysin. Sain käydä kerran toisensa jälkeen hänen luonaan ennen kuin hänen omatuntonsa alkoi herätä ja hän ymmärsi erehdyksensä ja katui elämäänsä. Hetki oli hirveä, jolloin hänen silmänsä avautuivat. Hän luuli olevansa tuomittu ikuisen kadotukseen samoin kuin hän eläissään maan päällä oli tuominut muita. Mutta vihdoin hänelle selvisi, ettei Jumala tuominut häntä, yhtä vähän kuin ketään muutakaan ikuisen kadotukseen. Ja katuvaisena hän sai aloittaa työnsä ja vaelluksensa tällä puolen.

*

Kerran mennessäni Rukouksen Temppelein, tapasin matkalla sielun, jonka olin tuntenut maan päällä. Hän liittyi seuraani, ja tultuaan perille hän pyysi, että jäisin hänen kanssaan temppelein ulkopuolelle puun suojaan istumaan. Hän halusi puhua kanssani, ja minä odotin mitä hänellä oli minulle kerrottavana.

"Sinä tunsit minut eläissämme maan päällä", hän sanoi, "ja minä oli onnellinen saadessani palvella sinua, sillä kukaan ei nioitin kaikkia henkisen työn tekijöitä. Minun työni oli kovin vaatimatonta sinun työsi rinnalla, mutta se oli sinulle tarpeellinen. Sinä tulit usein minun työhuoneeseeni ja minä tiedän, että sinä säälit minua, sillä olin sal-

ras mies. Mutta sinä näit vain heikon ja sairaan ruumiini. Jos olisit tiennyt, miten heikko olin sielultakin, niin varmaan olisit säälinyt minua vielä paljon enemmän. Monta kertaa nähdessäni sinut olisin tahtonut kertoa sinulle kokemuksiani, sillä se olisi ollut minulle suuri helpotus, mutta olin liian arka ja ujo. Mutta jos sallit, niin puhun nyt. Sinun välitykselläsi siitä ehkä voi olla apua ja lohdutusta jollekin vielä maan päällä vaeltavalle sielulle."

"Olin papin poika ja sain hyvän kasvatuksen, mutta olin heikko luonne ja altis viekoituksille. Sen sijaan, että olisin suorittanut opintoni, etsin iloista, kevytmielistä seuraa, ja vähitellen tulin alkoholin orjaksi. Isäni kielsi kaiken avustuksen minulta, veljeni ei tahtonut olla missään tekemisessä kanssani, ja kun näin, että minun oli mahdoton ansaita elatustani, päätin lähteä merille. Eräänä yönä maatesani hytissäni, näin ihmeellisen unen. Valoisa olento astui luokseni ja puhui minulle". "Poikani", hän sanoi, "Käänny synnin tieltä, tee parannus ja palaa isäsi luokse. Hän on vanha ja suree sinua. Nöyryytä mielesi ja palaa tuhlaajapoikana hänen luokseen, niin hän antaa sinulle anteeksi".

"Minä en vastannut, mutta tunsin ihmeellistä liikutusta mieleissäni. Kun näky katosi, kuulin toisen äänen sanovan: "Se oli Vapahtajasi, poikani, ota vaari hänen sanoistansa. Jumalan armo on suuri".

"Aamulla herätessäni muistin uneni, mutta karkoitin sen mielestäni. En uskonut uniin enkä näkyihin."

"Vuosia myöhemmin sairastuin ja jouduin sairaalaan. Eräänä yönä näin jälleen unta. Tällä kertaa tuntui kuitenkin pikemmin siltä kuin olisin herännyt unesta, sillä aivan selvästi näin edessäni jälleen saman valoisan olennon, joka laivalla oli tullut luokseni. "Poikani", kuulin hänen jälleen sanovan, "Käänny synnin sieltä. On vielä aikaa tehdä parannus. Tosin et voi mennä maallisen isäsi luo ja pyytää hänen anteeksiantoaan, mutta taivaallinen Isäsi kutsuu sinua ja Hänen armonsa on suuri. Palaa Hänen luokseen ennen kuin on liian myöhäistä."

"Vapahtaja, sillä hän se oli, laski kätensä otsalleni ja sydämelleni, ja tuska, joka oli raadellut minua katosi, ja minä vaivuin uneen. Mutta vielääkään en kääntynyt pois synnin tieltä. Parannuttuani unohdin yöllisen uneni ja jatkoin huoletonta elämääni."

"Mutta terveytteni oli heikko enkä koskaan tullut enää täysin voimiini. Päin vastoin hivuttava rintatauti heikensi yhä enemmän terveytteni ja lopulta minun oli pakko luopua työstäni ja jouduin vuoteenomaksi. Monet yöt valvoin saamatta rauhaa. Ja eräänä yönä saapui Vapahtajani kolmannen kerran luokseni." "Sinun hetkesi on tullut, poikani", hän sanoi ja hymyili minulle. "Et ole kuunnellut ääntäni

etkä seurannut kehoitustani, mutta tulen vielä kolmannen kerran luoksesi. Jumalan armo on suuri. Kadu syntisi ja palaa taivaallisen isäsi luo. Katso portti, joka johtaa uuteen elämään, on avoinna. Astu nöyränä ja katuvaivana portista tälle puolen, niin syntisi annetaan sinulle anteeksi."

Ojensin käteni Vapahtajalle ja vuodatin katkeria kyyneliä. Ja Vapahtaja laski jälleen kätensä otsalleni ja sydämelleni ja rauha täytti mieleni.

"Vaivuin uneen ja kun heräsin, olin uusi ihminen. Se mitä olin nähnyt, ei ollut unta. Kolme kertaa Vapahtajani oli etsinyt minua, nyt viimeisellä kerralla hän löysi minut. Ja minä erosin maallisesta elämästäni lujasti uskoen, että suurikin syntinen voi tulla osalliseksi Jumalan rakkaudesta saada syntinsä anteeksi."

Hän vaikenä. Tiesin, että hän oli kärsinyt paljon sovittaessaan erehdyksiään tällä puolen. Mutta nyt hän oli kirkastunut. Nyt hän oli vapaa. Mutta hän tahtoi antaa tämän todistuksen Jumalan armosta ihmisille, jotka vaeltavat maan päällä, jotta he uskoisivat elämään kuoleman jälkeen, käsittäisivät Jumalan rakkauden ja seuraisivat Mestariamme kutsua, jotta hänen ei tarvitsisi heitä turhaan kutsua.

*

Kerran, kun etsin sieluja, voidakseni heitä pelastaa, satui silmäni erääseen olentoon, joka istui mietteisiin vaipuneena. Hän oli nuori mies, mutta hänen kasvoillaan ja koko ruumiissaan näkyi yhä ankaran taudin jäljet. Ihminen, joka kauan on sairastanut, ei aivan äkkiä pääse irti maallisen kärsimyksen kahleista, varsinkin jos ruumis ei yksin ole kärsinyt, vaan sielukin. Kun nuorukainen huomasi minut, hätkähti hän ja kääntyi pois päin ikäänkuin hän olisi pelännyt minua. Minä laskin käteni hänen olkapäälleen ja sanoin: "Rauha olkoon sinulle!" Mutta hän ei vastannut mitään. Minä puhuin hänelle Jumalan armosta ja rakkaudesta, mutta hän tuli yhä tuskallisemmaksi. Vihdoin hän purkahti katkeraan itkun.

Koetin lohduttaa häntä, ja lopulta hän tyyntyi.

"Olen suuri syntinen", hän sanoi, "miksi tulet luokseni? Jätä minut rauhaan." Valaisin hänen kasvojaan lyhdyilläni, joka oli mukani, ja sanoin: "Etkö tunne minua?"

Hän alkoi jälleen nyyhkyttää ja kyyneleet vuosivat vettä naan pitkin hänen poskiaan.

"Voitko antaa minulle anteeksi", sanoi hän ja tavoitteli kättäni.

"Jumala yksin voi antaa anteeksi", vastasin, "käännä Hänen puoleensa ja rukoile Häntä."

"En minä osaa rukoilla", sanoi hän.

Polvistuin maahan hänen viereensä ja rukoilin hänen puo-

lestantsa. Ja lukiessani Herran siunauksen nuorukainen yhtyi rukoukseen.

"Sinä sanot: Herra kirkasta kasvosi meille", sanoi nuorukainen, "luuletko, että Hän tahtoo kirkastaa kasvonsa minullekin, suurelle syntiselle?"

"Kats", sanoin minä ja osoitin kirkasta valoa, joka tunkeutui pimeään. "Se on vastaus kysymykseesi. Seuraa minua. Minä saatan sinut valoon."

Me saavuimme viheriälle niitylle, ja minä hain hänelle virkistävää vettä lähteestä. Hän lepäsi nurmikolla ja hetken kuluttua alkoi puhua.

"Sinä tiedät, mikä minun syntini on. Minä varastin ja jouduin vankilaan. Miksi varastin juuri sinulta, joka olit ystävällinen ja hyvä mies, sitä en tiedä, se oli kai sattuma. Kun sitten vankilassa sairastuin, ja minut siirrettiin sairaalaan, tulit sinä luokseni. Sinä puhuit minulle ystävällisesti ja sanoit antaneesi minulle anteeksi, mutta sydämeni oli paatunut, en voinut nöyrytyä anteeksi pyytämään.

Vankilassa olessani oli pappi usein käynyt luonani ja puhunut minulle Jumalan armosta. Jos katuisin syntini, niin pääsisin taivaaseen, mutta jollen katunut, joutuisin kadotukseen. Hänen sanansa kauhistuttivat minua, sillä pelkäsin kuolemaa. Siitä huolimatta en katunut, sillä en pitänyt tekoani minään syntinä. Olin köyhä poika ja olin ottanut vain siltä, jolla oli enemmän kuin minulla. Miten usein olinkaan kuullut toverieni sanovan, että rikkaat sortivat köyhiä sekä kertovan siitä uudesta maailmanjärjestyksestä, jolloin tasa-arvoisuus vallitsi maailmassa ja kaikki tavara olisi yhteistä. Eihän tekoni ollutkaan rikollinen, vaan oikeutettu, ja jos kuolemaa seurasi elämä, niin kuin pappi oli väittänyt, niin en suinkaan joutuisi kadotukseen, vaan pikemmin saisin ansaitun palkkani.

"Sellaisessa mielentilassa erosin maailmasta, sillä hivuttava rintatauti lopetti pian elämäni. Kun heräsin tällä puolen, oli täydessä pimeydessä. Luulin joutuneeni takaisin vankilakoppiini ja heränneeni keskellä yötä, kun ei näkynyt pienintäkään valon sädettä. Odotin vartijan tuloa, sillä tunsin nälkää, mutta kukaan ei tullut. Tulin kärsimättömäksi ja aloin huutaa häntä. Ei mitään vastausta. Pitkän aikaa sain olla yksin pimeydessä. Sitten muistui mieleeni elämäni. Erikoisen selvästi muistin, miten olin varastanut ullakolta koko kantamuksen vaatteita ja myynyt ne juutalaiselle, miten poliisi oli ottanut minut huostaansa ja miten jouduin vankilaan. Ja äkkiä näin sinut edessäni. Näin sinun lempeät silmäsi ja kuulin ystävällisen äänesi. Ja omituinen tunne valtasi mieleni, ikäänkuin kylmä jääkuori olisi sulanut sydämeni ympäriltä. Minä ojensin sinulle käteni, minä rukoilin sinulta anteeksi, ja sinä hymyilit minulle. Samassa näky katosi. Mutta tuo näky

palasi yhä uudestaan, kunnes todellakin seisoi edessäni ja puhelit minulle. Nyt minä ymmärrän erehdykseni, nyt minä kadun syntiäni. Auta sinä minua, jotta Jumala antaisi minulle anteeksi."

Hän vaipui horrokseen, ja minä vartioin häntä kunnes hän heräsi. Minun tehtäväkseni uskottiin tämän erehtyneen sielun opettaminen ja pelastaminen. Ei kestänyt kauan ennen kuin hän pääsi vapaaksi ja sai aloitta kehityksensä tällä puolella.

*

Tahdon nyt kertoa suuresta juhlasta, jota me vietämme tällä puolen sinä iltana, jolloin maan päällä alkaa uusi vuosi. Me emme laske vuosia, sillä aika on täällä olematon, mutta meillä on sittenkin pysähdyskohtia, sanoisinko virtantolppia, joiden mukaan me järjestämme elämämme. Meillä on useita suuria juhlia, joita vietämme täällä, ja näiden juhlien tarkoituksena on vahvistaa sieluja ja antaa heille uutta voimaa, jotta he voisivat kehittyä ja auttaa toisia. Näissä juhlissa on aina Mestariimme läsnä. Juhannusjuhla eli Valonjuhla on suurin, siitä olette kuulleet jo aikaisemmin. Joulujuhla on täällä, samoin kuin maankin päällä, etusijassa lasten juhla, ja silloin jaetaan lahjojakin lapsille, mutta ne ovat toisenlaisia kuin ne lahjat, joita maan päällä annetaan. Lapset tällä puolen saavat lahjaksi hyvyttä, kiitollisuutta ja rakkautta, ja Mestariimme itse jakaa näitä jakaa näitä lahjoja heille sen mukaan kukin tarvitsee ja ansaitsee.

Uuden vuoden juhla on aikuisten juhla. Se on rauhan juhla, sillä silloin sielut kerääntyvät Rauhan Temppeleihin ja Rauhan Vuorelle, ja Mestariimme puhuu heille rauhasta. Hän terottaa miedän mieleemme, miten tärkeä rauha on sekä tällä puolen että maan päällä. Hän neuvoo meille, miten me voimme edistää rauhaa ihmisten kesken, vaikuttaa maan mahtaviin, jotta he johtaisivat kansojen kohtaloita rauhan merkeissä. Mestariimme valitsee joukostamme erikoisia rauhansaanasaattajia, joiden tehtävänä on lähteä maan päälle julistamaan rauhan sanomaa. Me emme voi sitä julistaa yhtä avoimesti kuin Jeesus itse eläessään maan päällä, mutta mekin voimme silti edistää rauhaa. Me julistamme rauhaa meedioitten kautta, joita käytämme puhutorvinamme, ja julistamme sitä vaikuttamalla jalojen ihmisten mieliin ja sydämiin, niin että he vievät edelleen koko maailman rauhan sanoman.

Me tiedämme, että rauha on vielä toistaiseksi koditon maan päällä. Me tiedämme, että kansat käyvät keskenään sodan ja karkoittavat rauhan maailmasta. Mutta siitä huolimatta rauha voittaa yhä enemmän alaa. Rauha on voimakas Jumalan kädessä. Ase, joka ei koskaan ruostu. Se on Jumalan ase, joka lopulta voittaa epäsovun ja rauhottomuuden ja sodan. Mutta se ei voi voittaa ennen kuin jokainen ihminen

nen ymmärtää, että hänen tulee omassa elämässään toteuttaa rauhan aate, taistella sen hyväksi omassa ympäristössään. Hänen tulee voittaa rauha omalle sielulle ja levittää rauhaa ympärilleen. Silloin rauha valtavan lumivyöryn tavoin kulkee koko maailman yli ja voittaa pahan voiman. Mestariimme on Rauhan Ruhtinas. Hän on rauhan eduskuva. Hän toteutti rauhan itsessään ja levittää rauhan kaikkialle. Seuratkaa tätä hänen esimerkkiänsä, jonka hän on antanut teille. Ja kun niin teette, antaa hän teille voimaa toteuttaa rauhan aatteen sekä omassa että muiden elämässä. Teidän tulee seurata Mestariimme esimerkkiä ja vuorossanne olla esimerkkinä muille. Hän sanoi teille: "Rauhan minä jätän teille, minun rauhani annan teille; en minä anna teille niinkuin maailma antaa." Painakaa nuo sanat mieleenne ja antakaa niiden tulla teissä eläväksi voimaksi. Silloin tekin voitte antaa rauhan, Mestariimme rauhan, maailmalle.

Vastatulleet sielut tarvitsevat lepoa ja he nukkuvat aluksi, toiset kauemmin, toiset vähemmän aikaa. He tarvitsevat myös ravintoa voimistuksensa, ei sellaista ravintoa kuin te nautitte maan päällä, vaan paljon kevyempää ja henkempää, mutta ravintoa se on sittenkin. Ja lapset tarvitsevat sekä unta että ravintoa. Mutta voimistunut sielu, joka saa ruveta työhön, ei kaipaa lepoa, ei ainakaan unta, ja siksi ei täällä myöskään ole yötä. On alituinen päivä, alituinen valo. Mutta vuorokausi, jos sitä voi siksi määrittää, on sittenkin jaettu kahteen osaan, ja se puoli, joka vastaa yötä maan päällä, eroaa suuresti siitä osasta, joka vastaa päivää. Me nimitämme sitä varjohetkeksi eroitukseksi valohetkestä.

Ero varjo- ja valohetkien välillä riippuu siitä, että varjohetkinä tai yöllä, niinkuin te sanotte, tänne saapuu tuhansittain sieluja maan päältä.

Kun ihminen nukkuu, eroaa sielu ruumiista. Ero unen ja kuoleman välillä on vain se, että unitilassa hopeaside, joka kulkee ruumiista sieluun, ei katkea, vaan sielu palaa takaisin ruumiiseen hopeasidettä myöten. Mutta unitilassa sielu tulee jällepuolelleen aivan samoin kuin siirtyessään kokonaan tälle puolen. Vain harvat ihmiset ovat itetoisia näistä sielun yöllisistä retkistä, ja monet niistäkin, jotka säilyttävät muiston, nimittävät niitä vain uneksi. On kuitenkin suuri ero olemassa yö-unien ja valve-unien välillä, joita ihminen näkee valveilla ollessansa. Sielu harvoin muistaa valve-unen palattuaan yölliseltä retkeltään, mutta tuollaiset valve-unet ovat paljon tavallisempia kuin mitä ihmiset aavistaavat.

Tahtoisin kertoa nyt näistä sielujen yöllisistä retkistä. Niillä on monenlaiset tarkoituksensa. Tärkeitä on se, että sielu tarvitsee lepoa samoin kuin ruumiinkin, ja sielu saa tällä puolen ruumiin nukkuessa. Sielu joutuu silloin rakkaistensa yhteyteen, seuraa heidän koteihinsa, keskustelee heidän kanssansa tai käy heidän mukanaan temppeleissä.

Väsynyt sielu saa levätä, murheellinen sielu saa lohdutusta. Äiti, jonka lapsi on siirtynyt tälle puolen, saa hoitaa pienokaisistaan, vaimo, jonka mies on saapunut tänne, saa olla hänen luonaan. Tiedemies ja keksijä saa työkseenä nellä täällä opettajien johdolla ja tuoda keksintönsä mukanaan maailmaan. ^{Kuinka usein} sanotte, kun jokin vaikea asia on ratkaistava, että tahdotte ensin nukkua ennen kuin teette päätöksenne. Te arvelette, että asia yön aikana selviää. Ja sen tekeekin, vaikka toisella tavalla kuin te luulette. Te tulette tänne huolinenne ja te saatte täällä neuvoja ja opastusta, ja kun te heräätte aamulla, muistatte te saamanne neuvot ja toimitte niiden mukaan.

On eräs raamatunlause, jossa sanotaan, että "Herra antaa ystävilleen heidän nukkuessansa". Se lause tarkoittaa juuri sielun yöllisiä retkiä tälle puolen. Vanhan Testamentin profeetat olivat niistä tietoiset; tuo raamatunlause, jonka mainitsin, on heidän suustaan lähtenyt. Mutta päästäksenne tänne teidän tulee olla "Herran ystäviä". Teidän tulee rukoilla, ei vaan hädässä ollessanne; vaan silloinkin kun myötäkäyminen seuraa teitä. Sillä silloinkin sielunne tarvitsee yöllistä lepoa ja virkistystä. Te tarvitsette voimaa jaksaaaksenne kantaa myötäkäymistänne, sillä monet eivät siihen pysty, vaan menehtyvät onnen taakan alle.

On suloista seurata sieluja, jotka saapuvat öisin tälle puolen. Olen nähnyt nuorten äitien onnellisina sulkevan syliinsä pienokaisensa, jotka heidän on täytynyt luovuttaa Jumalalle. Olen nähnyt nuoria miehiä ja naisia, jotka ovat joutuneet erilleen ystävästään ja täällä jälleen löytävät toisensa. Olen nähnyt aviopuolisoja, joiden tiet ovat elämässä eeroneet, ja jotka täällä ovat tehneet sovinnon. Olen nähnyt äitien etsivän kadonneita lapsiaan, ja lasten etsivän vanhempiaan. Olen nähnyt vihamiesten tulevan ystäviksi. Usein kaksi sielua, jotka täällä löytävät toisensa tai sopivat keskenään, ovat kumpikin vielä maan päällä eläviä, ja palattuaan takaisin ruumiiseensa toimivat yöllisten vaikutteiden mukaisesti. Usein he sitten myös valmistuvat sitä aikaa varten, jolloin he kokonaan siirtyvät tälle puolen.

Rukoilkaa Jumalaa, että hän armossaan sallisi teidän vielä eläissänne maan päällä nauttia lepoa ja virkistystä tällä puolen, ja rukoilkaa, että sielunne yölliset retket kirjastaisivat elämääne maan päällä. "Herra antaa ystävilleen heidän nukkuessansa."

*

Mainitsin sielujen yöllisiä retkiä. Tässä yhteydessä tahdotte puhua siitä muutoksesta, jota te nimitätte kuolemaksi, mutta me siirtymiseksi uuteen elämään tai ylösnoussemukseksi ja uudestisyntymiseksi. Me emme tunne kuolemaa. Kuolema on vain porttina uuteen elämään. Ruumis tosin kuolee,

mutta ihminen on sekä ruumis, että sielu että henki. Ja kun ruumis kuolee, jää tärkein osa jäljelle, sielu ja henki. Ja niin pian kuin sielu tulee tälle puolen, saa hän henkiruumiin. Hän saa sen jo samassa hetkessä kun hän eroaa vanhasta ruumiistaan.

Pitkällisen sairauden ja tajuttomuuden aikoina sielu eroaa ruumiista jo ennen kuin hopeaside katkeaa ja varsinainen siirtyminen tälle puolelle alkaa. Sielu tulee silloin tänne sanoin kuin yölläkin ruumiin nukkuessa, vaikka tämä unitila on toisenlainen, ei terveen ihmisen unta, vaan sairaan tajuttomuutta. Jos tajuttomuutta kestää kauan, saa sielu kaiken aikaa olla täällä. Hän palaa vain hetkittäin takaisin ruumiiseen ja katoaa jälleen. Sielu on silloin jo melkein vapaa maallisista kahleistaan eikä kärsi, vaikka ruumis tuntee kipua ja tuskaa. Siten pitkällinen sairaus on sielulle valmistumisaikana lopulliseen siirtymiseen.

Tavallisesti omaiset säälivät sairasta, joka on kauan sairaana. Mutta sekin on Jumalan armo. Sielu tarvitsee aika valmistumiseen, sillä vain harvat ovat valmiit. Monet, jotka äkkiä siirtyvät täälle puolen, ovat tosin valmiit, s.o. koko heidän elämänsä on ollut valmistusta, mutta toiselta puolen ei pidä luulla, että äkillinen lähtö olisi todistuksena siitä, että sielu on valmis siirtymään tälle puolen. Jumalan tiet ovat monenlaiset ja Hänen tekojaan ei ihmisjärki pysty arvostelemaan. Toisella Hän määrää toisen tien ja toiselle toisen. Hän tietää mikä on kullekin tarpeen ja mikä kullekin on parasta.

Teidän on turha pelätä kuolemaa eli siirtymistä tälle puolelle. Kipu, joka seuraa sitä, ei koske sieluun ja mitä sielu ei tunne, ei ole tosituskaa. Ei Mestarimmeakaan kärsinyt ristillä, kun häntä kidutettiin. Hänen sielunsa oli jo eronnut ruumiista ja palannut Jumalan luo silloin kun hänet ristiinnaulittiin, joskin hän hetkittäin palasi takaisin. Mutta nuo hetket olivat niin lyhyet, että hänen sielunsa ei ennättänyt kärsiä.

Voimakas sielu ei tunne ruumiin tuskia. Teillä on marttyyrit esikuvinanne. Kun heitä kidutettiin, kärsi vain heidän ruumiinsa, sillä heidän sielunsa vapautui jo paljon ennen kuin heidän ruumiinsa kärsimykset päättyivät. Vasta sitten kun teidän sielunne vapautuu aineellisesta ruumiista, voitte täysin käsittää, mitä olen sanonut. Siunattu se, jonka ruumis yksin kärsii hänen siirtyessään tälle puolelle. Sillä se, jonka sielu kärsii, saa kärsiä sielä moninkertaisesti tultuaan tänne. Täällä ei ole ruumiin kärsimystä. Kaikkien on kärsittävä joko itsensä tai toisten tähden, mutta kaikki vapautuvat kärsimyksestä ja saavat rauhan. "Minun rauhani minä annan teille", sanoi

Mestarimme. "En minä anna niin kuin maailma antaa." Rukoilkaa sitä rauhaa, jota maailma ei voi antaa. Rukoilkaa sielulenne rauhaa, niin hetki, jolloin siirrytte uuteen elämään, on teille tosi ylösnousemuksen hetki.

*

"Lasten on taivaan valtakunta", niin kuuluvat Jeesuksen sanat. Ei kellään ole niin hyvä olla tällä puolen kuin lapsilla. Heitä ympäröi ikuinen rakkauden piiri. Heistä huolehditaan, heitä opetetaan, he saavat illoita, he saavat auttaa.

Lasten kehitys tällä puolen käy hitaasti. Mitä pienempänä lapsi tulee tälle puolen, sitä hitaammin kehitys käy. Se riippuu siitä, ettei hän ole saanut kehittyä maan päällä, mikä on jokaiselle sielulle tarpeellinen koulu ja valmistusaika. Tätä koulua on korvattava, ja päin vastoin kuin mitä voisi luulla, kehitys käy hitaammin tällä puolen kuin maan päällä. Siten ei vain korvata kasvua, kehitystä ja oppia, jota jokainen lapsi maan päällä saa osakseen, vaan myöskin rakkautta, mikä on kaikille lapsille tarpeellinen. Pisin kehitysaika on niillä lapsilla, jotka eivät koskaan ole saaneet hengittää maan päällä, sellaisilla sieluilla, jotka syntyvät kuolleina, niin kuin te sanotte, tai joita vanhemmat eivät ole halunneet ottaa vastaan, vaan syystä tai toisesta ovat estäneet heidän pääsyään maan päälle. Se on suuri onnettomuus lapsille, sillä he kärsivät siitä. Heidän henkiruumiinsa kehittyy hitaasti, kestää kauan ennen kuin ruumis voimistuu, kasvaa ja kirkastuu, ja heidän sielunsa kaipaa rakkautta. "Miksi minulla ei ole sielua", olen usein kuullut tuollaisen pienen sielun valittavan, "miksi minua ei tahdettu ottaa vastaan, jotta minäkin olisin päässyt maan päälle?" Usein tuollainen pieni sielu harhaillee kauan, kunnes hyvä henkiolento ottaa hänet turviinsa. Hän saa kärsiä vanhempiensa synnin vuoksi. Se voi tuntua julmalta ja kovalta, mutta se on Jumalan laki. Lapsen on kärsittävä vanhempiensa tähden, siten hän voi pelastaa heidät. Kaikki mitä me kärsimme toisten tähden, on meille itsellemme kirkastukseksi. Täällä on paljon sellaisiakin lapsia, jotka ovat saaneet lyhyen aikaa olla vanhempiensa päivänpaisteena ja ovat sitten kutsutut tänne. Syyt heidän aikaiseen siirtymiseensä ovat monenlaiset. Joskus vanhemmat rakastavat lastaan liiaksi, ja siksi Jumala ottaa hänet luokseen. Joskus lapsen aineellinen ruumis on niin heikko, että pelastukseen pitkäaikaisesta kärsimyksestä hän saa siirtyä tälle puolen. Usein syy on salattu, mutta aina syy on Jumalan rakkauden sanelema.

Ihmisen tulee oppi nöyryyttä, hänen tulee oppia luottamaan Jumalan armoon ja rakkauteen, hänen tulee oppia kiittämään kärsimyksiäkin. "Herra antoi, Herra otti, kiitetty olkoon Herran nimi." Se, joka ymmärtää sen eikä sure lastaan itsekkäästi, saa lohdutusta, hänen surunsa muuttuu iloksi. Monet surevat niin suuresti, että he surullaan estävät ja hidastavat lapsen kehitystä ja tuottavat hänelle kärsimystä. Hillitön suru estää vanhempia yön aikana pääsemästä tälle puolen, niin etteivät he voi tavata lastaan. Nöyrä ja alistuvainen mieli on Jumalalle otollinen, ja Hän antaa nöyrälle ihmiselle lohdutusta. Hän parantaa vaikeimmatkin haavat.

Älkää rakastako lastanne itsekkäästi, älkää surko häntä hillittömästi. Muistakaa, että lapsi on Jumalan laina, joka on nöyryin mielin luovutettava jälleen Jumalalle. Jumala antaa ilon, mutta Hän antaa myös surun. Ilon tarkoituksena on lisätä maallista onnea, mutta surun tarkoitus on syvällisempi, se lisää uskoa ja luottamusta Jumalaan, se antaa rauhan ja ilon tällä puolen. Älkää väheksykö surua, se voi muuttua suureksi iloksi ja rauhaksi, jos otatte sen nöyrällä mielellä vastaan Jumalan kädestä, joka rakastaa kaikkia lapsiaan ja tietää mikä kullekin on parasta.

*

Monet, jotka eivät ole perehtyneet meidän elämäämme eikä tällä puolen voimassa olevaan lakiin, luulevat, että meidän rauhamme voisi häiriintyä, kun ihmiset pyrkivät yhteyteen meidän kanssamme. Se todistaa vain miten tietämättömiä ja asiaan perehtymättömiä he ovat. Ei kukaan maan päällä elävä ihminen voi pakottaa meitä tulemaan heidän luokseen. Me tulemme vapaasta tahdosta. Me kuulemme kutsun, mutta me seuraamme sitä vain silloin, kun itse haluamme. Niin ollen eivät ihmiset voi meitä häiritä. Mutta meidän joukossamme on yhtä paljon erilaisia sieluja kuin maan päällä on erilaisia ihmisiä. Siirtyminen tälle puolelle ei muuta sielua, tullessaan tänne sielu tuo mukanaan kaikki ominaisuutensa, heikkoutensa yhtä hyvin kuin hyveensäkin. Siten täällä on paljon kehittymättömiä sieluja, jotta en sanoisi heikkoja ja pahoja sieluja. Samoin kuin on ihmisiä, jotka tekevät pahaa ja kiusaavat toisia, samoin täälläkin on häiritseviä sieluja. Ja kun he eivät voi kiusata eikä vahingoittaa korkeammalla kehitystasasteella olevia sieluja, käyttävät he hyväkseen jokaista tilaisuutta kiusatakseen ihmisiä.

Erinomainen tilaisuus tarjoutuu heille silloin, kun ihmiset yrittävät päästä meidän yhteyteemme, varsinkin jo he tekevät sen kevytmielisesti, itsekkäässä tarkoituksessa tai leikin vuoksi. Siksi jokainen, joka siihen ryhtyy, tulee tehdä se vakavassa mielessä rukoillen Jumalalta apua ja siunausta ja kutsua luokseen vain sellaisia sieluja, joi-

hin he ovat rakkauden siteillä kiintyneet tai joita he haluavat auttaa.

Jokainen sielu tällä puolen haluaa hartaasti tulla yhteyteen omaisten ja ystävien kanssa. Ja jokainen yrittääkin sitä heti erottuaan maan päältä. Sielu on aluksi vielä niin kiinni maassa, että se vetää häntä puoleensa. Mutta jos hänen yrityksensä ei onnistu, jos kukaan ei voi ottaa häntä vastaan, niin hän kääntyy pois maasta ja pyrkii kehittämään itseään ja kohoamaan korkeammalle. Kun yritys yhteyden aikaansaamiseksi tehdään jonkun ihmisen puolelta, niin se herättää iloa tällä puolen, ja suuret joukot keräytyvät hänen ympärilleen. Mutta usein häiritsevät henget, sellaiset, jotka tahtovat vain tehdä kiusaa, estävät pääsemästä lähelle niitä sieluja, joita kutsu ensi sijassa tarkoittaa. Siksi on välttämätöntä, että ihminen, joka yrittää päästä meidän yhteyteemme, saa avukseen oppaan tai suojelijan, joka toimii näiden molempien maailmojen välittäjänä. Hän karkoittaa pois häiritäjät, hän lähettää kutsun omaisille ja apua tarvitseville. Sellainen yhteys, joka on tältä puolelta turvattu ja johon sillä puolen ryhdytään rukouksella ja rakkaudella, on suureksi siunaukseksi kaikille. Mutta ne yritykset, joihin ryhdytään leikin vuoksi ja utelian ja itsekkäin mielin, ovat vaaralliset ja voivat päättyä hyvinkin surullisesti.

Sielut saapuessaan tälle puolen, vapautuvat kirkon opista, jos se on heitä kahlehtinut. Täällä ei ole mitään erikoisia uskontokuntia, ei katolilaisuutta, ei luterilaisuutta, ei muhamettilaisuutta, ei teosofiaa eikä spiritualismia. Täällä on vain yksi elävä usko, Jeesuksen usko, mutta se on itse elämä, se on se valo, josta me elämme, se ruoka, joka meitä ravitsee, se lepo, joka suo meille virkistystä. Se on rukoista ja rakkautta, apua ja opetusta. Sen uskon yhteyteen tulee jokainen. Kaikki voivat käsittää sen voiman ja suuruuden, kaikki pääsevät sen siunauksesta osalliseksi. Koettakaa saavuttaa se usko sielä eläissänne maan päällä. Sillä vain yksi ainoa käsky on: Rakastakaa toinen toistanne. Se, joka tämän käskyn täyttää, on kypsä siirtymään tälle puolen ja hänen eteensä aukenee täällä tie, joka johtaa suoraan meidän Mestariimme, Jeesuksen luo.

*

Nyt tahdon puhua asiasta, josta te ihmiset maan päällä ette ole selvillä ja jonka vuoksi te tuotatte paljon kärsimystä ja tuskaa sieluille, jotka ovat tulossa meidän puolellemme. Minä tarkoitan ruumiin hautaamista ja polttoa. Monasti olen huomannut, että te hautaatte rakkaat aivan liian pian. Lämpimänä vuodenaikana ruumiin säilyttäminen maan päällä tuottaa vaikeuksia, mutta jos tietäisitte, mitä liian nopea hautaaminen ja varsinkin polttaminen

aiheuttaa, niin te koettaisitte sellaisenakin aikana ryhtyä toimenpiteihin, jotka tekisivät ruumiin säilyttämisen määräjän yli mahdolliseksi.

Tahdon lähemmin selittää teille tätä seikkaa. Niin sanottu kuolema ei käy niin nopeasti kuin te luulette. Sielu siirtyy hitaasti pois ruumiista, ja kun se on tapahtunut, on sielu kovin heikko, ja siksi henkiruumiin kehittyminen käy myös hitaasti. Mutta sielu tarvitsee tarvitsee ruumiin, olkoon se aineellinen tai henkinen. Sinä aikana, jolloin henkiruumin kehittyä, on sielu vielä kiinni aineellisessa ruumiissaan, ja jos hän joutuu siitä loitolle, niin hän etsii sitä. Jos siirtyminen tälle puolelle on ollut äkillinen, jos ruumis on ruhjoutunut tai palanut tai hukunut, eikä sitä ole heti löydetty, niin sielu kärsii kovia tuskia, mutta unohtaa sen niin pian kuin hän saa henkiruumiin. Jos siis ruumis hyvin pian haudataan tai poltetaan, se on, jos se tapahtuu pikemmin kuin neljän päivän kuluttua, niin sielu jää kodittomaksi joksikin aikaa, ja sellainen tilanne on hyvin tuskallinen sielulle. Tosin sielu voi löytää ruumiinsa, joka on haudattu, mutta kestää pitkän aikaa ennen kuin hän voi irtaantua siitä kokonaan, jos ruumis on kätkeyty maan poveen. Mutta jos sielu saa rauhassa erota ruumiista ja hiljalleen kehittää henkiruumiastaan ja tottua siihen, niin muutos käy tuskattomasti.

Sielu, joka siirtyy tälle puolen, ei yhdellä iskulla muutu toiseksi kuin mikä hän maan päällä on ollut. Hän on tullessaan vielä kiinni maassa, varsinkin ne, jotka akka siirtyvät tälle puolen. Sairasvuode, niin kuin sanotte, on hyödyllinen kehitykselle ja irtaantumiselle ruumiista. Kärsimys on tuli, joka puhdistaa ja kirkastaa sielun. Mutta siirtymistä toisesta maailmasta toiseen ei ihmisen pidä tehdä vaikeammaksi kuin mitä se on. Tosin se tapahtuu tietämättömyydestä eikä suinkaan tarkoituksella, ja kun se tapahtuu, niin Jumala armossaan sallii meidän auttaa näitä kärsiviä sieluja. Mutta kun tietämättömyys ihmisten parista katoaa ja sijalle tulee tieto ja ymmärtämys, niin sielujen kärsimykset myös vähenevät.

Tutkikaa Jumalan lakeja ja ottakaa vastaan tieto, kun se teille tarjotaan.

*

Tähän lopetan nyt saneluni. Minulla olisi vielä paljon sanottavana, mutta jääköön se myöhempiin aikoihin. Tässä on jo kylliksi ajattelemisen aihetta. Lukekaa tarkkaavasti, mitä olen puhunut ja painakaa mieleenne ne totuudet, joita Jumala armossaan on sallinut minun teille julistaa. Minä olen vain yksi monista Mestariimme oppilaista. Itsestäni minä en tiedä mitään, mutta kaikki, mitä olen sanonut, on Mestariini minulle ilmoittanut. Olen kuunnellut hänen opetuksiaan ja olen edelleen hänen oppilaansa. Hän opettaa meitä, antaa meille voimaa, jotta ymmärtäisimme hänen sa-

nansa oikein, ja hän määrää mitä töitä meidän tulee suorittaa. Hän neuvoo meille, keitä meidän tulee etsiä.

Hän on antanut minulle tehtäväksi opettaa ja neuvoa sitä opetuslasta, joka tämän kirjan on saneluni mukaan pannut paperille. Olen pitkän ajan kuluessa saanut häntä opettaa ja neuvoa, opettaa häntä ymmärtämään Jumalan armoa ja Mestariimme rakkautta. Hän on heikko ase Mestariimme kädessä, mutta Mestariimme on antanut hänelle voimaa, jotta hän voisi edelleen julistaa sitä totuutta, jota hänelle on ilmoitettu. Se on suuri armo sekä hänelle että niille, jotka tätä kirjaa lukevat.

Painakaa mieleenne tämän kirjan totuudet, seuratkaa niitä elämässänne ja levittäkää niitä edelleen. Niin tehdessänne teidän maallinen elämänne tuottaa suurta siunausta sekä teille itsellenne että kaikille niille, joiden keskuudessa te elätte. Ja kun teidän aikanne on täytetty, kun te saatte erota aineellisesta ruumiistanne ja siirtyä tälle puolen, niin teillä on rauha ja ilo. Kuolema ei kauhistuta teitä, te tervehditte sitä ystävänänne, joka saattaa teidät edeltämenneiden rakkaittenne yhteyteen ja Mestariimme luo, joka on "tie, totuus ja elämä". Hän ottaa teidät turviinsa, hän opastaa kehitystänne, hän vihdoin saattaa teidät taivaaseen Isänne kasvojen eteen.

Rauha olkoon teille ja Jumalan siunaus seuratkoon askeleitänne. Amen.

*

TÄMÄ KIRJANEN, KOHTI UUTTA USKOA ON
KAUNIS TEOS.

SE TÄYDENTÄÄ PYHÄÄ RAAMATTUAMME.

MONET MEISTÄ OVAT MENETTÄNEET
RAKKAIMPANSA KUOLEMAN VÄLITYKSELLÄ.

TOTUUS ON KUITENKIN SE, ETTÄ
TUONPUOLEISESSA MAAILMASSA OLEVAT
SUKULAISEMME JA YSTÄVÄMME PITÄVÄT
MEIHIN YHTEYTTÄ, VAIKKA KAIKKI TÄÄLLÄ-
OLEVAT EIVÄT SITÄ TIEDOSTA.

KEHITTÄMÄLLÄ RAKKAUTTAMME JA
HERKKYYTTÄMME, VOIMME SAADA HEIHIN
YHTEYDEN !

Meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen armo
ja osallisuus olkoon iankaikkisesti kanssamme !

" Peter von Weltheim "

II painos, ISBN 951-9360-35-0